Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2005/68/EK IRÁNYELVE

(2005. november 16.)

a viszontbiztosításról és a 73/239/EGK, a 92/49/EGK tanácsi irányelv, valamint a 98/78/EK és a 2002/83/EK irányelv módosításáról

(EGT vonatkozású szöveg)

(HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	Az Európai Parlament és a Tanács 2007/44/EK irányelve (2007. szeptember 5.)	L 247	1	2007.9.21.
►**M2**	Az Európai Parlament és a Tanács 2008/37/EK irányelve (2008. március 11.)	L 81	71	2008.3.20.
►**M3**	A Tanács 2013/23/EU irányelve (2013. május 13.)	L 158	362	2013.6.10.

Helyesbítette:

►**C1** Helyesbítés, HL L 270., 2007.10.13., 32. o. (2005/68/EK)

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2005/68/EK IRÁNYELVE

(2005. november 16.)

a viszontbiztosításról és a 73/239/EGK, a 92/49/EGK tanácsi irányelv, valamint a 98/78/EK és a 2002/83/EK irányelv módosításáról

(EGT vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésére és 55. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([1]),

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([2]),

mivel:

(1) Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK tanácsi irányelv ([3]), az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységekre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv ([4]) és az életbiztosításról szóló, 2002. november 5-i 2002/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([5]) megállapították a Közösségen belüli közvetlen biztosítás megkezdését és gyakorlását érintő rendelkezéseket.

(2) Az említett irányelvek meghatározzák a biztosítók részére a belső piacon történő biztosítási tevékenység folytatásának jogi kereteit mind a tagállamokban való letelepedési jog, mind a szolgáltatásnyújtás szabadsága szempontjából, hogy megkönnyítsék a Közösségben főirodával rendelkező biztosítók számára szolgáltatásaik tagállamokban történő nyújtását, így téve lehetővé a biztosítottak számára, hogy ne csak a saját országukban letelepedett biztosítókhoz fordulhassanak, hanem olyan biztosítókhoz is, amelyeknek a főirodája a Közösségben van, de más tagállamokban telepedtek le.

([1]) HL C 120., 2005.5.20., 1. o.
([2]) Az Európai Parlament 2005. június 7-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2005. október 17-i határozata.
([3]) HL L 228., 1973.8.16., 3. o. A legutóbb a 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv.
([4]) HL L 228., 1992.8.11., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.
([5]) HL L 345., 2002.12.19., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

(3) Az említett irányelvekben meghatározott rendszert a közvetlen biztosítási tevékenységgel foglalkozó biztosítókra kell alkalmazni az üzleti tevékenységük egészére, mind a közvetlen biztosítási tevékenységre, mind a viszontbiztosítási tevékenységre; ugyanakkor a szakosodott viszontbiztosítók által folytatott viszontbiztosítási tevékenységekre ezt a rendszert és a közösségi jog által meghatározott más rendszert sem kell alkalmazni.

(4) A viszontbiztosítás jelentős pénzügyi tevékenység, mivel a kockázatok nemzetközi szinten történő elosztásával lehetővé teszi a közvetlen biztosítási tevékenységgel foglalkozó biztosítóknak a magasabb kockázatvállalási képességet, hogy biztosítási tevékenységet kezdjenek és biztosítási fedezetet nyújtsanak, valamint, hogy tőkeköltségeiket csökkentsék; ezen kívül a viszontbiztosítás a pénzügyi stabilitásban is fontos szerepet játszik, mivel a jelentős pénzügyi közvetítői és intézményi befektetők bevonásának köszönhetően a pénzügyi stabilitás és a közvetlen biztosítási piacok, valamint a pénzügyi rendszer egésze stabilitásának biztosításának alapvető eleme.

(5) A viszontbiztosítás és a visszaengedményezés területén a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozások megszüntetéséről szóló, 1964. február 25-i 64/225/EGK tanácsi irányelv ([1]) megszüntette a viszontbiztosító állampolgárságával vagy lakóhelyével kapcsolatos, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozásokat. Nem szüntette azonban meg a viszontbiztosításra vonatkozó prudenciális szabályozással kapcsolatos nemzeti rendelkezések közötti eltérések által okozott korlátozásokat. Ez a helyzet jelentős eltéréseket eredményezett a viszontbiztosítók felügyeletében a Közösségben, amely akadályokat gördített a viszontbiztosítási tevékenység végzése elé, például azzal, hogy a viszontbiztosítóktól megkívánja a közvetlen biztosítási tevékenységet folytató biztosító biztosítástechnikai tartalékainak fedezetéül eszközök biztosítékként történő lekötését, továbbá azt, hogy a viszontbiztosító az üzleti tevékenysége szerinti különböző tagállamokban eltérő felügyeleti szabályoknak feleljen meg, vagy hogy a viszontbiztosítóknak a közvetlen biztosítók illetékes hatóságainak közvetlen felügyelete alá tartozzanak.

(6) A pénzügyi szolgáltatásokkal kapcsolatos cselekvési terv a viszontbiztosítást olyan ágazatként határozta meg, amely a pénzügyi szolgáltatások egységes piacának megteremtése érdekében közösségi szintű intézkedést igényel. Emellett jelentős pénzügyi fórumok, mint például a Nemzetközi Valutaalap és a Biztosításfelügyeletek Nemzetközi Szövetsége (IAIS) felhívták a figyelmet a viszontbiztosítás közösségi szinten összehangolt felügyeleti szabályainak hiányára, ami fontos, kitöltendő rést jelent a pénzügyi szolgáltatások szabályozási keretében.

(7) Ennek az irányelvnek a célja a közösségbeli viszontbiztosítási tevékenység prudenciális szabályozási keretének létrehozása. Ez az irányelv részét képezi a biztosítás területén meglévő közösségi jogszabályoknak, amelyek a belső piac biztosítási ágazaton belüli megteremtését célozzák.

([1]) HL 56., 1964.4.4., 878. o.

▼B

(8) Ez az irányelv összhangban van a viszontbiztosításra vonatkozó prudenciális szabályok megállapítására irányuló jelentős nemzetközi erőfeszítéssel, különösen az IAIS-évl.

(9) Az irányelv követi a közvetlen biztosítással kapcsolatosan elfogadott közösségi jogszabályok közelítését azzal, hogy olyan jogharmonizációt valósít meg, amely alapvető fontosságú, szükséges és elégséges az engedélyek és a prudenciális ellenőrző rendszerek kölcsönös elismerésének eléréséhez, lehetővé téve ezáltal egy egységes, az egész Közösségben érvényes egységes engedély kiadását és a székhely szerinti tagállam általi felügyelet elvének alkalmazását.

(10) Ennek eredményeképpen a viszontbiztosítási tevékenység megkezdése és gyakorlása azon tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott egységes hatósági engedélynek a megadásától függ, amelyben a viszontbiztosító főirodája található. Az ilyen engedély lehetővé teszi a vállalkozás számára, hogy az egész Közösségben folytassa tevékenységét a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján. A fióktelep vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam már nem követelheti meg az ott viszontbiztosítási tevékenységet folytatni kívánó vállalkozásoktól, amelyek székhely szerinti tagállamukban már engedélyt kaptak, hogy új engedélyt kérjenek. Ezenkívül a székhelyük szerinti tagállamban már engedélyezett viszontbiztosítókat nem kell a viszontbiztosító által viszontbiztosított biztosító illetékes hatóságai általi további felügyeletnek vagy ellenőrzéseknek alávetni a pénzügyi stabilitásukat illetően. Ezenkívül a tagállamok nem követelhetik meg a Közösségben engedélyezett viszontbiztosítóktól, hogy az engedményező biztosítástechnikai tartalékának fedezetéül eszközöket biztosítékként kössenek le. Az ilyen engedély kiadásának vagy visszavonásának feltételeit meg kell határozni. Az illetékes hatóságok nem engedélyezhetnek olyan viszontbiztosítót, illetve nem tarthatják érvényben az olyan viszontbiztosító engedélyét, amely nem felel meg az ebben az irányelvben foglalt feltételeknek.

(11) Ezt az irányelvet alkalmazni kell azokra a viszontbiztosítókra, amelyek kizárólag viszontbiztosítási tevékenységet végeznek, és amelyek nem foglalkoznak közvetlen biztosítással; alkalmazni kell továbbá a biztosítási csoportok biztosítóintézeteinek kiegészítő felügyeletéről szóló, 1998. október 27-i 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) hatálya alá tartozó, a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól eltérő pénzügyi vállalkozások által létrehozott vagy birtokolt úgynevezett „zárt” viszontbiztosítókra is, amelyek célja kizárólag azon vállalkozások kockázatainak viszontbiztosítása, amelyeknek a tulajdonát képezik. Amikor ez az irányelv viszontbiztosítókat említ, azon a zárt viszontbiztosítókat is érteni kell, kivéve a zárt viszontbiztosítókra vonatkozó

([1]) HL L 330., 1998.12.5., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

külön rendelkezések esetén. A zárt viszontbiztosítók nem fedezik csoporthoz tartozó biztosító vagy viszontbiztosító külső közvetlen biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységéből eredő kockázatokat. Továbbá a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók nem lehetnek zárt viszontbiztosító tulajdonosai.

(12) Ezt az irányelvet nem kell azonban alkalmazni a 73/239/EGK és a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartozó biztosítókra; ugyanakkor a viszontbiztosítási tevékenységet is folytató biztosítók pénzügyi stabilitásának biztosítása érdekében, valamint e tevékenység sajátos jellemzőinek figyelembe vétele érdekében az említett biztosítók tőkekövetelményei tekintetében, a viszontbiztosítók szavatoló tőkéjére vonatkozó, az ezen irányelvben szereplő rendelkezéseket a biztosítók viszontbiztosítási tevékenységére is alkalmazni kell, ha a viszontbiztosítási tevékenység az üzleti tevékenységük jelentős részét teszi ki.

(13) Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni az olyan viszontbiztosítási fedezetre vagy annak teljes garanciájára, amelyet valamely tagállam jelentős közérdekre hivatkozva, végső viszontbiztosítói minőségben nyújt, különösen, amikor a fellépését olyan piaci helyzet kívánja meg, amelyben nem lehetséges megfelelő piaci fedezetet találni; e tekintetben a „megfelelő piaci fedezet” elsősorban olyan, a piacon keletkezett hiányt jelent, amelyet a biztosítási ajánlatok széles skálájának egyértelmű hiánya jellemez, bár a biztosítási díjak túlzott mértéke önmagában nem vonja maga után a piaci fedezet nem megfelelő voltát. Ezen irányelv 1. cikke (2) bekezdésének d) pontját alkalmazni kell az olyan biztosítók közötti megállapodásokra is, amelyek a 73/239/EGK vagy a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartoznak, és amelyek olyan nagy kárveszéllyel járó kockázatokra vonatkozó pénzügyi követelések összevonását célozzák, mint a terrorizmus.

(14) A viszontbiztosítónak tevékenységi körét a viszontbiztosítási üzletágra, valamint az ahhoz kapcsolódó műveletekre kell korlátoznia. Ez a követelmény lehetővé teheti a viszontbiztosítónak, hogy ügyfeleinek például statisztikai vagy biztosításmatematikai tanácsadást, kockázatelemzést vagy kutatást végezzen. Ez magában foglalhatja a holdingtársasági feladatok ellátását, és a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK irányelv ([1]) 2. cikkének 8. pontja szerinti pénzügyi ágazati tevékenységeket is. Ez a követelmény semmiképpen nem teszi lehetővé nem kapcsolódó banki és pénzügyi tevékenységek végzését.

(15) Ennek az irányelvnek egyértelműen meg kell határoznia az illetékes hatóságra ruházott hatásköröket és felügyeleti eszközöket. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai felelősek a biztosítók pénzügyi stabilitásának a figyelemmel kíséréséért, ideértve

([1]) HL L 35., 2003.2.11., 1. o. A 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

fizetőképességük állapotát, a megfelelő biztosítástechnikai tartalékok és káringadozási tartalék képzését, valamint e rendelkezések és tartalékok megfelelő eszközökkel történő fedezetét.

(16) A tagállamok illetékes hatóságainak rendelkezniük kell a felügyelet olyan eszközeivel, amelyek szükségesek a viszontbiztosítók szabályszerű üzletmenetének biztosításához az egész Közösségben, függetlenül attól, hogy tevékenységüket a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzik. Különösen, megfelelő garanciális elemeket kell tudniuk bevezetni vagy szankciókat kiróni a szabálytalanságok és a viszontbiztosítási felügyelet rendelkezései megsértésének megakadályozására.

(17) Az állomány-átruházásra vonatkozó rendelkezéseknek összhangban kell lenniük az irányelvben meghatározott egységes hatósági engedélyezési rendszerrel. E rendelkezések vonatkoznak a különböző típusú állományok viszontbiztosítók között történő átruházására, például viszontbiztosítók egyesülése eredményeként vagy a társasági jog egyéb eszközei útján végbement állomány-átruházásokra, vagy a függő károk állományainak egy másik viszontbiztosító számára történő átruházásaira. Az állomány-átruházásra vonatkozó rendelkezéseknek továbbá tartalmazniuk kell olyan rendelkezéseket, amelyek kifejezetten a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződések állományának a másik viszontbiztosítóra történő átruházására vonatkoznak.

(18) Rendelkezni kell az információcseréről az illetékes hatóságok és az olyan hatóságok vagy szervek közötti, amelyek rendeltetésüknél fogva elősegítik a pénzügyi rendszer stabilitásának megerősítését. A megküldött tájékoztatás bizalmas jellegének megőrzése érdekében a címzettek körét szűk korlátok között kell tartani. Ezért szükséges az olyan feltételek meghatározása, amelyek teljesülése esetén a fenti információcserét engedélyezik; továbbá, amennyiben meghatározzák azt, hogy az információ csakis az illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával közölhető, e hatóságok, amennyiben helyénvaló, hozzájárulásukat szigorú feltételek teljesítéséhez köthetik. Ilyen szempontból, és figyelembe véve a viszontbiztosítók megfelelő felügyeletét az illetékes hatóság részéről, az irányelvnek elő kell írnia azokat a szabályokat, amelyek a tagállamok számára lehetővé teszik információcserére vonatkozó egyezmények megkötését harmadik országokkal, feltéve, hogy a felfedett információ az üzleti titoktartás megfelelő garanciáinak hatálya alá kerül.

(19) A viszontbiztosítók prudenciális felügyeletének erősítése érdekében elő kell írni, hogy a könyvvizsgáló köteles azonnal jelenteni az illetékes hatóságoknak, ha – ezen irányelv rendelkezéseinek megfelelően – feladatainak ellátása közben olyan tények jutnak tudomására, melyek komolyan befolyásolhatják a viszontbiztosítók pénzügyi helyzetét vagy igazgatási és elszámolási szervezetét. A kitűzött célt figyelembe véve kívánatos volna, ha a tagállamok előírnák, hogy a fenti kötelezettség minden olyan körülmény esetén fennálljon, amennyiben az ilyen tényeket a könyvvizsgáló feladatai ellátása során olyan vállalkozásnál észleli, amely szoros kapcsolatban áll egy viszontbiztosítóval. A könyvvizsgálók azon kötelessége, amelynek értelmében az illetékes hatóságokkal szükség esetén közölniük kell a viszontbiztosítóval kapcsolatos bizonyos tényeket, illetve döntéseket,

▼B

amelyeket egy nem viszontbiztosítóval végzett munkájuk során tárnak fel, önmagában nem változtat az adott szóban forgó vállalkozásnál elvégzendő feladataik természetén, sem azon, ahogyan e feladatokat annál a vállalkozásnál el kell látniuk.

(20) Rendelkezni kell ennek az irányelvnek a meglévő viszontbiztosítókra való alkalmazásáról, amelyek már engedélyt kaptak vagy jogosultsággal rendelkeztek viszontbiztosítási üzleti tevékenység folytatására, a tagállamok rendelkezéseivel összhangban, ezen irányelv alkalmazását megelőzően.

(21) Annak érdekében, hogy a viszontbiztosító kötelezettségvállalásait teljesíteni tudja, a székhely szerinti tagállamnak meg kell követelnie a viszontbiztosítótól, hogy megfelelő biztosítástechnikai tartalékokat hozzon létre. Az ilyen biztosítástechnikai tartalékok összegét a biztosítási vállalkozások éves beszámolóiról és összevont (konszolidált) beszámolóiról szóló, 1991. december 19-i 91/674/EGK tanácsi irányelvnek ([1]) megfelelően kell megállapítani, és – az élet-viszontbiztosítási tevékenységek vonatkozásában – a székhely szerinti tagállamoknak is lehetővé kell tenni, hogy a 2002/83/EK irányelvvel összhangban konkrétabb szabályokat határozzanak meg.

(22) Attól a viszontbiztosítótól, amely hitelbiztosítással kapcsolatos viszontbiztosítási üzleti tevékenységet folytat, amelynek hitelbiztosítási üzleti tevékenysége több annál, hogy teljes üzleti tevékenységében csak kis arányt képviseljen, meg kell követelni, hogy hozzon létre egy káringadozási tartalékot, amely nem képezi részét a szavatoló tőkének; ezt a tartalékot a 73/239/EGK irányelvben meghatározott, egymással egyenértékűnek elismert módszerek egyike szerint kell kiszámítani; továbbá ennek az irányelvnek meg kell engednie a székhely szerinti tagállamnak, hogy azoktól a viszontbiztosítóktól is megkövetelje káringadozási tartalékok létrehozását a hitelbiztosítás viszontbiztosításán kívüli kockázati ágazatokra, amelyek főirodája a területükön van, annak a székhely szerinti tagállamnak a szabályait követve. A nemzetközi pénzügyi jelentési szabvány (IFRS 4) bevezetését követően ezen irányelvnek egyértelművé kellene tennie az ennek megfelelően kialakított káringadozási tartalékok óvatos kezelését. Mivel azonban a viszontbiztosítási felügyeletet a Fizetőképesség II. projekt keretein belül újra kell vizsgálni, ezen irányelv nem akadályozza meg a viszontbiztosítás jövőbeni felülvizsgálatát a Fizetőképesség II. projekt keretei között.

(23) A viszontbiztosítónak olyan eszközökkel kell rendelkeznie a biztosítástechnikai és káringadozási tartalékok fedezetére, melyek figyelembe veszik a végzett tevékenység típusát, különösen a várható kárkifizetések természetét, összegét és futamidejét, oly módon, hogy biztosítják a megfelelőséget, a likviditást, a biztonságot, a minőséget, a nyereségességet és a befektetéseknek való megfelelést, amelyek tekintetében a viszontbiztosító biztosítja a sokféleséget és megfelelő elosztást, amely lehetővé teszi

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 7. o. A 2003/51/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 178., 2003.7.17., 16. o.). módosított irányelv.

▼B

számára, hogy megfelelően reagáljon a változó gazdasági körülményekre, különösen a pénzügyi piacok és az ingatlanpiacok fejleményeire vagy nagy hatású, katasztrofális eseményekre.

(24) Szükséges, hogy a biztosítástechnikai tartalékon túl és ezen felül a viszontbiztosítók rendelkezzenek egy kiegészítő tartalékkal, az úgynevezett szavatoló tőkével, amely szabadon hozzáférhető eszközökből, és a felügyeleti hatóság hozzájárulásával más, meg nem határozott eszközökből áll, és amely tartalékot biztosít az üzletmenet ingadozásaira. Ez a követelmény fontos eleme a prudenciális felügyeletnek. A meglévő szavatolótőke-rendszer a Bizottság által az úgynevezett „Fizetőképesség II. projekt” keretében végzett felülvizsgálatának ideje alatt, a viszontbiztosítóktól megkövetelt szavatoló tőke meghatározásához a közvetlen biztosítás területén a meglévő jogszabályok által előírt szabályokat kell alkalmazni.

(25) A halálozási kockázatra fedezetet biztosító élet-viszontbiztosítás és a nem-élet viszontbiztosítása közötti hasonlóságok, különösen a biztosítási kockázatok fedezete és az élet viszontbiztosítások futamideje figyelembevételével, az élet-viszontbiztosítás tekintetében előírt szavatoló tőkét az ebben az irányelvben, a szükséges nem-élet viszontbiztosítás kiszámítására megállapított rendelkezésekkel összhangban kell meghatározni; a székhely szerinti tagállamnak azonban lehetővé kell tennie, hogy alkalmazza a 2002/83/EK irányelv által előírt szabályokat a szükséges szavatoló tőke megállapítására a befektetési alapokhoz vagy részesedéses szerződésekhez kapcsolódó élet viszontbiztosítási tevékenységek tekintetében.

(26) Bizonyos típusú viszontbiztosítási szerződések vagy speciális üzletágak sajátos jellegének figyelembevétele érdekében, rendelkezni kell arról, hogy a megkövetelt szavatoló tőke számításában kiigazításokat kell végezni; ezeket a kiigazításokat a Bizottságnak kell elvégeznie, a 2004/9/EK bizottsági határozattal ([1]) létrehozott európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottsággal folytatott konzultációt követően, a Szerződés által ráruházott végrehajtási hatáskörének gyakorlása során.

(27) Ezeket az intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i, 1999/468/EK tanácsi határozat ([2]) 5. cikkében említett szabályozási eljárással összhangban kell elfogadni.

(28) Az ezen irányelv által meghatározott, rendelkezésre álló elfogadható szavatolótőke-elemek jegyzékének a 73/239/EGK és 2002/83/EK irányelvekben előírtnak kell lennie.

([1]) HL L 3., 2004.1.7., 34. o.
([2]) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

▼B

(29) A viszontbiztosítóknak rendelkezniük kell egy biztonsági tőkével is, hogy biztosítva legyenek a megfelelő források, amikor létrejönnek, és hogy az üzleti tevékenység folyamán később a szavatoló tőke semmiképpen ne essen egy bizonyos biztonsági szint alá; annak érdekében azonban, hogy figyelembe vegyék a zárt viszontbiztosítók sajátosságait, rendelkezni kell arról, hogy a székhely szerinti tagállamok a zárt viszontbiztosítóktól megkövetelt minimális biztonsági tőkét alacsonyabb szinten határozzák meg.

(30) Ennek az irányelvnek bizonyos rendelkezései minimum szabályokat határoznak meg. A székhely szerinti tagállamnak lehetővé kell tenni, hogy szigorúbb szabályokat határozzon meg az olyan viszontbiztosítók számára, amelyeket saját illetékes hatóságai engedélyeztek, különösen a szavatoló tőkére vonatkozó követelmények tekintetében.

(31) Ezt az irányelvet alkalmazni kell a véges kockázatú viszontbiztosítási tevékenységekre, ezért ennek az irányelvnek a céljára meg kell határozni a véges kockázatú viszontbiztosítás fogalmát; mivel ez a viszontbiztosítási tevékenység különleges területe, a székhely szerinti tagállamnak meg kell adni a lehetőséget, hogy különleges rendelkezéseket állapítson meg véges kockázatú viszontbiztosítási tevékenység folytatására vonatkozóan. E rendelkezések számos ponton különbözhetnek az ebben az irányelvben megállapított általános rendszertől.

(32) Ez az irányelv szabályokat ír elő azon különleges célú gazdasági eszközökre vonatkozóan, amelyek kockázatot vállalnak át biztosítóktól és viszontbiztosítóktól. E különleges célú gazdasági eszközök – amelyek nem biztosítók vagy viszontbiztosítók – különleges természetük miatt egyedi rendelkezések megállapítását igénylik a tagállamoktól. Továbbá, ennek az irányelvnek elő kell írnia, hogy a székhely szerinti tagállam állapítson meg részletesebb szabályokat azon feltételek meghatározása céljából, amelyek mellett egy biztosító vagy viszontbiztosító a különleges célú gazdasági eszközökből származó kifizetetlen összegeket eszközként használhatja biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. Az irányelvnek azt is elő kell írnia, hogy a különleges célú gazdasági eszközöktől megtérülő összegek levonhatónak tekinthetők viszontbiztosítási vagy visszaengedményezési szerződések értelmében, az ebben az irányelvben megállapított korlátokon belül, a biztosító vagy viszontbiztosító által az illetékes hatósághoz benyújtott kérelemtől függően, és az említett hatóság jóváhagyását követően.

(33) Szükséges intézkedéseket megállapítani azokra az esetekre, amikor a viszontbiztosító pénzügyi helyzetében bekövetkező változás megnehezíti az általa vállalt kockázatokból eredő kötelezettségeinek teljesítését. Meghatározott esetekben szükség van arra, hogy az illetékes hatóságok felhatalmazással rendelkezzenek a megfelelően korai szakaszban való beavatkozásra, azonban e hatáskörük gyakorlása során az illetékes hatóságoknak tájékoztatniuk kell a viszontbiztosítókat e felügyeleti eljárás indokáról, a hatékony és eredményes igazgatás és a szabályszerű eljárás

▼B

elveinek megfelelően. Mindaddig, amíg ilyen helyzet áll fenn, az illetékes hatóságok nem igazolhatják azt, hogy a viszontbiztosító elégséges szavatoló tőkével rendelkezik.

(34) Rendelkezni kell a tagállamok illetékes hatóságai közötti együttműködésről annak érdekében, hogy az a viszontbiztosító, amely tevékenységeit a letelepedés szabadsága és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzi, betartsa a rá a fogadó tagállamban alkalmazandó rendelkezéseket.

(35) Rendelkezni kell a bírósághoz fordulás jogáról, amennyiben az engedély megadását elutasítják, vagy azt visszavonják.

(36) Fontos rendelkezni arról, hogy az olyan viszontbiztosítóval szemben, amelynek főirodája a Közösségen kívül található, és amely viszontbiztosítási tevékenységét a Közösségben folytatja, nem alkalmazható olyan rendelkezés, amely kedvezőbb bánásmódot eredményez, mint az, amelyben azok a viszontbiztosítók részesülnek, amelyek főirodája egy tagállamban van.

(37) A viszontbiztosítás nemzetközi vonatkozásainak figyelembevétele érdekében rendelkezni kell arról, hogy harmadik országgal nemzetközi megállapodások köthetők, amelyek célja az olyan viszontbiztosítási jogalanyok feletti felügyelet eszközeinek meghatározása, amelyek üzleti tevékenységüket a szerződő felek területén folytatják.

(38) Rendelkezni kell egy rugalmas eljárásról, amely lehetővé teszi a harmadik országokkal való prudenciális egyenértékűség értékelését közösségi alapon, hogy javítani lehessen a viszontbiztosítási szolgáltatások liberalizálását harmadik országokban, akár letelepedés, akár határokon átnyúló szolgáltatás révén. Evégett ennek az irányelvnek rendelkeznie kell a harmadik országokkal folytatott tárgyalásokra vonatkozó eljárásokról.

(39) A Bizottságot fel kell hatalmazni végrehajtási intézkedések elfogadására, feltéve, hogy azok nem jelentik ezen irányelv lényeges elemeinek módosítását. E végrehajtási intézkedéseknek képessé kell tenniük a Közösséget arra, hogy figyelembe vegye a viszontbiztosítás jövőbeli fejlődését. Az ezen irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket az 1999/468/EK határozattal összhangban kell elfogadni.

(40) A biztosításra vonatkozó meglévő közösségi jogi keretet a viszontbiztosítók ezen irányelv alapján újonnan meghatározott felügyeleti rendszerének figyelembe vételével kell módosítani, valamint oly módon, hogy a szabályozási keret a biztosítási ágazat egészére következetes legyen. Ezen belül, alkalmazni kell azokat a meglévő rendelkezéseket, amelyek megengedik a viszontbiztosítók „közvetett felügyeletét”, a közvetlen biztosítók felügyeletére illetékes hatóságok részéről. Ezenfelül hatályon kívül kell helyezni azokat a jelenlegi rendelkezéseket, amelyek szerint a tagállamok megkövetelhetik a biztosító biztosítástechnikai tartalékait fedező eszközök megterhelését, bármilyen formában történik is ez, amikor a biztosítót az ezen irányelv alapján engedélyezett viszontbiztosító, vagy egy biztosító viszontbiztosítja.

▼B

Végül, rendelkezni kell arról, hogy a viszontbiztosítási tevékenységeket végző biztosítóktól megkövetelt szavatoló tőke – amikor az ilyen tevékenységek jelentős részt képviselnek üzleti tevékenységükben – az ebben az irányelvben a viszontbiztosítókra meghatározott, fizetőképességre vonatkozó szabályok hatálya alá tartozzon. A 73/239/EGK, a 92/49/EGK és a 2002/83/EK irányelveket ezért ennek megfelelően módosítani kell.

(41) A 98/78/EK irányelvet módosítani kell annak érdekében, hogy azok a viszontbiztosítók, amelyek egy biztosítói vagy viszontbiztosítói csoportban vannak, kiegészítő felügyelet alá tartozzanak, ugyanúgy, mint azok a biztosítók, amelyek jelenleg egy biztosítói csoport részét képezik.

(42) A jobb jogszabályalkotásról szóló intézményközi megállapodás ([1]) 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönzik arra, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsenek táblázatokat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé.

(43) Mivel ezen irányelv célját – nevezetesen a viszontbiztosítási tevékenységek felvételére és végzésére vonatkozó jogi keret létrehozása – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és a szabályozás hatálya és hatása miatt ez a cél közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében meghatározottak szerinti szubszidiaritás elvének megfelelően. Az e cikkben meghatározott arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl a célkitűzés eléréséhez szükséges mértéket.

(44) Tekintettel arra, hogy ez az irányelv minimumszabályokat határoz meg, a tagállamoknak jogukban áll szigorúbb szabályokat megállapítani,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Hatály

(1) Ez az irányelv az olyan viszontbiztosítók általi önálló közvetlen viszontbiztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó szabályokat állapítja meg, amelyek kizárólag viszontbiztosítási tevékenységgel foglalkoznak, és amelyek valamely tagállamban telepedtek le, vagy ott kívánnak letelepedni.

(2) Az irányelv nem alkalmazható a következőkre:

a) a 73/239/EGK és a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartozó biztosítók;

b) a 73/239/EGK irányelv 2. és 3. cikkének hatálya alá tartozó tevékenységek és szervezetek;

([1]) HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

▼B

c) a 2002/83/EK irányelv 3. cikkének hatálya alá tartozó tevékenységek és szervezetek;

d) a valamely tagállam kormánya által folytatott viszontbiztosítási tevékenység, illetve annak teljes garantálása, amennyiben az nyomós közérdekre hivatkozva végső viszontbiztosítóként lép fel, ideértve azokat az eseteket is, amikor a fellépését olyan piaci helyzet kívánja meg, amelyben nem lehetséges megfelelő piaci fedezetet találni.

2. cikk

Fogalommeghatározások

(1) Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „viszontbiztosítás”: olyan tevékenység, amely során átvállalják a biztosító vagy egyéb viszontbiztosító által átengedett kockázatokat. A Lloyd's néven ismert biztosítást kötők egyesülete esetében viszontbiztosításnak minősül a Lloyd's valamely tagja által átengedett kockázatnak a Lloyd's néven ismert biztosítást kötők egyesületétől eltérő biztosító vagy viszontbiztosító részéről történő átvállalása;

b) „zárt viszontbiztosító”: olyan viszontbiztosító, amely a 98/78/EK irányelv hatálya alá tartozó biztosítótól, viszontbiztosítótól vagy biztosítók illetve viszontbiztosítók csoportjától eltérő pénzügyi vállalkozás vagy nem pénzügyi vállalkozás tulajdonában van, amelynek célja viszontbiztosítási fedezet biztosítása kizárólag azon vállalkozás vagy vállalkozások kockázatai tekintetében, amelyek tulajdonát képezi, vagy azon csoport vállalkozása vagy vállalkozásainak kockázatai tekintetében, amelynek a zárt viszontbiztosító a tagja;

c) „viszontbiztosító”: olyan vállalkozás, amely a 3. cikknek megfelelően hivatalos engedélyt kapott;

d) „fióktelep”: a viszontbiztosító képviselete vagy fióktelepe;

e) „telephely”: a viszontbiztosító főirodája vagy fióktelepe, figyelemmel a d) pontra;

f) „székhely szerinti tagállam”: az a tagállam, amelynek területén a viszontbiztosító főirodája található;

g) „fióktelep szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a viszontbiztosító fióktelepe található;

h) „fogadó tagállam”: az a tagállam, amelynek területén a viszontbiztosító fióktelepe található, vagy ahol tevékenységet végez;

i) „ellenőrzés”: az anyavállalat és leányvállalat közötti kapcsolat, a 83/349/EGK irányelv ([1]) 1. cikkében meghatározottak szerint, vagy egy ehhez hasonló viszony egy természetes vagy jogi személy és egy vállalkozás között;

([1]) A Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján az összevont (konszolidált) éves beszámolóról szóló, 1983. június 13-i 83/349/EGK hetedik tanácsi irányelv (HL L 193., 1983.7.18., 1. o.). A legutóbb 2003/51/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

j) „befolyásoló részesedés”: olyan közvetlen vagy közvetett részesedés egy vállalkozásban, amely a tőke vagy a szavazati jogok legalább 10 %-át képviseli, illetve amely lehetővé teszi számottevő befolyás gyakorlását azon vállalkozás vezetése felett, amelyben ez a részesedés fennáll;

k) „anyavállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott anyavállalat;

l) „leányvállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott leányvállalat;

m) „illetékes hatóságok”: azok a nemzeti hatóságok, amelyeket törvény vagy rendelet viszontbiztosítók felügyeletére hatalmaz fel;

n) „szoros kapcsolat”: olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személyt:

   i. tulajdonosi részesedés köt össze, amely egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének 20 %-os vagy azt meghaladó része feletti közvetlen vagy ellenőrzés útján fennálló tulajdont jelent, vagy

   ii. ellenőrzés köt össze, valamennyi, a 83/349/EGK irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdésében említett esetben, vagy egy ehhez hasonló viszony egy természetes vagy jogi személy és egy vállalkozás között;

o) „pénzügyi vállalkozás”: az alábbi jogalanyok valamelyike:

   i. a 2000/12/EK irányelv ([1]) 1. cikkének (5) bekezdése és (23) bekezdése szerinti hitelintézet, pénzügyi intézmény vagy kiegészítő banki szolgáltatást végző vállalkozás;

   ii. a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosító, viszontbiztosító vagy biztosítási holdingtársaság;

   iii. a 2004/39/EK irányelv ([2]) 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja szerinti befektetési vállalkozás vagy pénzügyi intézmény;

   iv. a 2002/87/EK irányelv 2. cikkének (15) bekezdése szerinti vegyes pénzügyi holding társaságok;

p) „különleges célú gazdasági eszköz”: minden olyan bejegyzett vagy nem bejegyzett vállalkozás (a létező biztosítók vagy viszontbiztosítók kivételével), amely átvállalja a kockázatot a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól, és amely teljes mértékben viseli a kockázat költségterheit egy hitelviszonyt megtestesítő értékpapír kibocsátásból származó bevételből vagy valamilyen más finanszírozási mechanizmus által, amely esetében az ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapír általi vagy más finanszírozási mechanizmus szolgáltatóinak törlesztési jogai alárendeltek az ilyen eszköz viszontbiztosítási kötelezettségeinek;

q) „véges kockázatú viszontbiztosítás”: olyan viszontbiztosítás, amely esetében az explicit maximális potenciális veszteség – amely a maximális áthárított gazdasági kockázatban kifejezve a jelentős biztosítási kockázatból és az időzített kockázatáthárításból ered – korlátozott, de jelentős összeggel meghaladja a szerződés időtartamára számított díjat, a következő két jellemző közül legalább az egyikkel:

([1]) A hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2000. március 20-i 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 126., 2000.5.26., 1. o.). A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

([2]) A pénzügyi eszközök piacairól szóló,2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 145., 2004.4.30., 1. o.).

▼B

i. a pénz időértékének megfelelő explicit és anyagi ellenszolgáltatás;

ii. szerződéses rendelkezések azzal a céllal, hogy a felek gazdasági eredményei a szerződés teljes időtartama alatt egyensúlyban legyenek, és ezáltal megvalósuljon a célzott kockázatáthárítás.

(2) Az e cikk (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában a 2003/41/EK irányelv ([1]) hatálya alá tartozó, foglalkoztatói nyugdíjpénztár részére egy viszontbiztosító által nyújtott fedezet, amennyiben a nyugdíjpénztár székhely szerinti tagállamának jogszabálya megengedi, ezen irányelv hatálya alá eső tevékenységnek tekintendő.

Az (1) bekezdés d) pontjának alkalmazásában valamely viszontbiztosító bármilyen állandó jelenlétét valamely tagállam területén ugyanúgy kell kezelni, mintha az képviselet vagy fióktelep lenne, még akkor is, ha az nem fióktelep vagy képviselet formájában jelenik meg, és csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan független személy által vezetett irodából áll, akinek állandó jogosultsága van a vállalkozás nevében eljárni, mintha képviselet lenne.

▼M1

Az (1) bekezdés j) pontjának alkalmazásában a 12. és a 19–23. cikkel, valamint a 19–23. cikkben említett egyéb részesedési arányokkal összefüggésben a 2004/109/EK irányelv ([2]) 9. és 10. cikkében említett szavazati jogokat, valamint annak az irányelvnek a 12. cikke (4) és (5) bekezdéseiben meghatározott, a szavazati jogok összesítésére vonatkozó feltételeket figyelembe kell venni.

A tagállamoknak nem kell figyelembe venniük azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyekkel a befektetési vállalkozások vagy hitelintézetek a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 6. pontjában foglaltak értelmében – a pénzügyi eszközök jegyzési garanciavállalása és/vagy a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján történő kihelyezése révén rendelkezhetnek, feltéve, hogy az említett jogokat egyrészt nem gyakorolják vagy egyéb módon nem használják a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra, és másrészt azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik.

▼B

Az (1) bekezdés l) pontjának alkalmazásában a leányvállalat esetleges leányvállalatát is azon vállalat leányvállalatának kell tekinteni, amely e vállalkozások végső anyavállalata.

Az (1) bekezdés n) pontjának alkalmazásában:

— egy leányvállalat bármely leányvállalatát egyben az előbbi vállalkozások élén álló anyavállalat leányvállalatának is kell tekinteni,

— az ilyen személyek közötti szoros kapcsolatnak kell tekinteni azt a helyzetet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzési kapcsolat révén tartósan kapcsolódik ugyanazon személyhez.

(3) Amennyiben ezen irányelv eurót említ, a nemzeti valutára való átváltási értékként minden év december 31. napjától az előző október hónap olyan utolsó napjának értékét kell alkalmazni, amelyre vonatkozóan az euro átváltási értékei az összes érintett közösségi valutában rendelkezésre állnak.

([1]) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről szóló, 2003. június 3-i 2003/41/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 235., 2003.9.23., 10. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2004. december 15-i 2004/109/EK irányelve a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról (HL L 390., 2004.12.31., 38. o.).

▼B

II. CÍM

A VISZONTBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE ÉS A VISZONTBIZTOSÍTÓ ENGEDÉLYEZÉSE

3. cikk

Az engedélyezés elve

A viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes hivatalos engedéllyel kell rendelkezni.

Ilyen engedélyt a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kell kérnie:

a) bármely vállalkozásnak, amely az érintett állam területére telepíti főirodáját;

b) bármely viszontbiztosítónak, amely, miután megkapta az engedélyt, tevékenységét az engedélyezetteken kívüli más viszontbiztosítási tevékenységekre is kiterjeszti.

4. cikk

Az engedély hatálya

(1) A 3. cikk szerinti engedély a Közösség egész területén érvényes. Az engedély felhatalmazza a viszontbiztosítót arra, hogy a Közösség területén üzleti tevékenységet folytasson akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján.

(2) Az engedély nem-élet viszontbiztosítására, élet-viszontbiztosításra vagy minden viszontbiztosítási tevékenységre kiadható, a kérelmező kérelme szerint.

Az engedélyt a 6. cikk b) pontja és a 11. cikk szerint benyújtandó üzleti tervre tekintettel, valamint azon tagállam által az engedélyezési feltételek teljesítésének fényében kell elbírálni, ahol az engedélyezést kérik.

5. cikk

A viszontbiztosító társasági formája

(1) A székhely szerinti tagállam megköveteli valamennyi viszontbiztosítótól, amelynek részére engedélyt kérnek, hogy az I. mellékletben felsorolt társasági formák egyikében működjön.

A viszontbiztosítók a 2157/2001/EK rendeletben [1] meghatározott Európai Társaság (SE) formájában is működhetnek.

(2) A tagállamok, ahol ez szükséges, létrehozhatnak bármely közjogi formájú vállalkozást, feltéve, hogy ezeknek a testületeknek a célja viszontbiztosítási tevékenység folytatása a magánjog szerint alapított vállalkozásokra vonatkozó feltételekkel azonos feltételek mellett.

[1] Az európai részvénytársaság (SE) statútumáról szóló, 2001. október 8-i 2157/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 294., 2001.11.10., 1. o.). A legutóbb a 885/2004/EK rendelettel (HL L 168., 2004.5.1., 1. o.) módosított rendelet.

▼B

6. cikk

Feltételek

A székhely szerinti tagállam megköveteli valamennyi viszontbiztosítótól, amelynek részére engedélyt kérnek, hogy:

a) tevékenységi körét a viszontbiztosítási üzletágra, valamint az ahhoz kapcsolódó műveletekre korlátozza; ez a követelmény magában foglalhatja a holdingtársasági feladatokat és tevékenységeket a pénzügyi szektorbeli tevékenységekkel kapcsolatban, a 2002/87/EK irányelv 2. cikkének 8. pontja értelmében;

b) nyújtson be üzleti tervet a 11. cikknek megfelelően;

c) rendelkezzen a 40. cikk (2) bekezdésében meghatározott minimális biztonsági tőkével;

d) ténylegesen olyan személyek működtessék, akik jó hírnévvel és megfelelő szakképesítéssel vagy gyakorlattal rendelkeznek.

7. cikk

Szoros kapcsolat

(1) Amennyiben a viszontbiztosító és egyéb természetes vagy jogi személyek között szoros kapcsolat áll fenn, az illetékes hatóságok csak akkor adnak ki engedélyt, ha ez a szoros kapcsolat nem akadályozza felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

(2) Az illetékes hatóságok akkor is megtagadják az engedélyt, ha egy tagsággal nem rendelkező országnak a viszontbiztosítóval szoros kapcsolatban álló egy vagy több természetes vagy jogi személyre vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, vagy ezeknek a végrehajtása során fellépő nehézségek akadályozzák felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

(3) Az illetékes hatóságok kötelezik a viszontbiztosítókat, hogy biztosítsák a hatóság részére a kért tájékoztatást, amelyre az (1) bekezdésben említett feltételek betartásának folyamatos ellenőrzése céljából szükségük van.

8. cikk

A viszontbiztosító főirodája

A tagállamok megkövetelik, hogy a viszontbiztosító főirodája ugyanabban a tagállamban legyen, mint amelyben az alapító okirat szerinti székhelye van.

9. cikk

Szerződési feltételek és díjtáblázatok

(1) Ezen irányelv nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a biztosítók alapító okiratának és alapszabályának jóváhagyási kötelezettségét és a felügyeleti jogkör jogszerű gyakorlásához szükséges bármely más dokumentum benyújtásának kötelezettségét előíró törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket hatályban tartsanak, illetve bevezessenek.

▼B

(2) A tagállamok ugyanakkor nem hozhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek előzetes jóváhagyási, vagy rendszeres tájékoztatási kötelezettségét írnak elő az általános és különös biztosítási szerződési feltételekkel, a biztosítási díjtáblákkal és a nyomtatványokkal, valamint olyan egyéb nyomtatott dokumentumokkal kapcsolatosan, amelyeket a viszontbiztosító az engedményező vagy visszaengedményező vállalkozásokkal bonyolítandó ügyletei során kíván használni.

10. cikk

A piac gazdasági követelményei

A tagállamok nem írhatják elő, hogy az engedélykérelmeket a piac gazdasági követelményeinek tükrében mérlegeljék.

11. cikk

Üzleti terv

(1) A 6. cikk b) pontjában említett üzleti terv a következőkre vonatkozó sajátos és általános adatokat vagy bizonyítékot tartalmazza:

a) azoknak a kockázatoknak a természete, amelyeket a viszontbiztosító fedezni kíván;

b) azok a viszontbiztosítási eljárások, amelyeket a viszontbiztosító az engedményező biztosítóknak elfogadásra javasol;

c) a visszaengedményezésre vonatkozó iránymutatások;

d) a biztonsági tőke legkisebb összegét alkotó tételek;

e) az ügyviteli szolgáltatások és az üzletmenet létrehozásának költségeire vonatkozó becslések, illetve az e költségek fedezetére szánt pénzügyi erőforrások.

(2) Az (1) bekezdésben említett követelményeken kívül az üzleti tervnek az első három pénzügyi évre az alábbiakat kell tartalmaznia:

a) az igazgatási költségeken kívül a működési költségek becsült értéke, különös tekintettel a folyó általános költségekre és jutalék-ráfordításokra;

b) a biztosítási díjak vagy hozzájárulások és a kárigények becsült értéke;

c) egy előzetes mérlegterv;

d) azoknak a pénzügyi erőforrásoknak becslése, amelyeket a biztosítási kötelezettségek és a minimális szavatoló tőke fedezetére szánnak.

12. cikk

Befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényesek és tagok

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai addig nem adnak engedélyt a viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez, amíg a vállalkozás nem tájékoztatja őket azoknak a közvetlen vagy közvetett részvényeseknek vagy tagoknak az azonosító adatairól – akár természetes, akár jogi személyek –, akiknek befolyásoló részesedése van az adott vállalkozásban, valamint e részesedések mértékéről.

Ugyanezek a hatóságok megtagadják az engedély megadását, ha a részvényeseket, vagy tagokat a viszontbiztosító megbízható és körültekintő irányításának követelményeit szem előtt tartva nem találják megfelelőnek.

▼B

13. cikk

Az engedélykérelem elutasítása

Az engedélykérelem elutasítására vonatkozó határozathoz csatolni kell az elutasítás pontos indokait, és erről az érintett vállalkozást tájékoztatni kell.

Az 53. cikk értelmében minden tagállam köteles rendelkezni a bírósághoz fordulás jogáról elutasítás esetén.

Ilyen rendelkezést kell hozni azokra az esetekre is, amikor az illetékes hatóságok az engedély iránti kérelmet a kézhezvételtől számított hathónapos időszak elteltéig nem bírálták el.

14. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival

(1) Konzultációt kell folytatni a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan viszontbiztosítónak, amely:

a) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata; vagy

b) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítót vagy viszontbiztosítót ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan viszontbiztosítónak, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata; vagy

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással az ugyanazon csoporthoz tartozó másik vállalkozás részvényeseinek alkalmasságára, valamint a vállalkozás vezetésében részt vevő igazgatóság tagjai jó hírnevének és szakmai felkészültségének értékelésére vonatkozó döntés előtt. Az illetékes hatóságok kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják azokat a részvényesek alkalmasságára, valamint az igazgatóság tagjai jó hírnevére és szakmai felkészültségére vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek a másik illetékes hatóság számára egy engedély kiállításához, továbbá a működési feltételek betartásának folyamatos értékeléséhez.

▼B

III. CÍM

A VISZONTBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉGRE VONATKOZÓ FELTÉTELEK

1. fejezet

A pénzügyi felügyelet elvei és módszerei

1. szakasz

Illetékes hatóságok és általános szabályok

15. cikk

Az illetékes hatóságok és a felügyelet célja

(1) A viszontbiztosító pénzügyi felügyelete, beleértve a fióktelepeken keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenységet is, a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelőssége.

Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatóságai indokoltan úgy vélik, hogy valamely viszontbiztosító tevékenységei érinthetik annak pénzügyi stabilitását, kötelesek erről tájékoztatni a viszontbiztosító székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságait. Ez utóbbi hatóságok állapítják meg, hogy a viszontbiztosító betartja-e az ezen irányelvben meghatározott prudenciális elveket.

(2) Az (1) bekezdés szerinti pénzügyi felügyelet magában foglalja a viszontbiztosító teljes tevékenységére vonatkozóan a vállalkozás fizetőképességi állapotának, a biztosítástechnikai tartalékok képzésének és az ezek fedezetére szolgáló eszközöknek a székhely szerinti tagállamban a közösségi szinten elfogadott rendelkezések értelmében alkotott szabályokkal vagy követett gyakorlattal összhangban történő ellenőrzését.

(3) A viszontbiztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a viszontbiztosító által egy, az ezen irányelvvel összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy egy a 73/239/EGK irányelvvel vagy a 2002/83/EK irányelvvel összhangban engedélyezett biztosítóval kötött visszaengedményezési szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító pénzügyi stabilitásával közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.

(4) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai minden viszontbiztosítótól megkövetelik, hogy megbízható adminisztratív és számviteli eljárásokat alkalmazzanak, és megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokkal rendelkezzenek.

16. cikk

Másik tagállamban alapított fióktelepek felügyelete

Ha egy valamely másik tagállamban engedélyezett viszontbiztosító tevékenységét fióktelepen keresztül folytatja, a fióktelep szerinti tagállam lehetővé teszi a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy – miután előzőleg értesítették a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait – maguk, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek útján a helyszínen ellenőrizzék azokat az adatokat, amelyek ismerete a vállalkozás pénzügyi felügyeletének ellátásához szükségesek. A fióktelep szerinti tagállam hatóságai részt vehetnek ebben a vizsgálatban.

▼B

17. cikk

Számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatás: felügyeleti jogkörök

(1) Minden tagállam megköveteli a területén főirodával rendelkező viszontbiztosítóktól, hogy valamennyi tevékenységükre kiterjedően készítsenek éves beszámolót pénzügyi helyzetükről és fizetőképességükről.

(2) A tagállamok előírják a területükön főirodával rendelkező viszontbiztosítók számára, hogy rendszeresen nyújtsák be azokat a beszámolóikat, amelyek szükségesek a felügyelet ellátásához, a statisztikai dokumentumokkal együtt. Az illetékes hatóságok megküldik egymásnak a felügyelet céljából jelentős iratokat és tájékoztatásokat.

(3) Minden tagállam meghozza az összes olyan intézkedést, amely szükséges annak biztosításához, hogy az illetékes hatóságok megfelelő hatáskörrel és eszközökkel rendelkezzenek a területükön főirodával rendelkező viszontbiztosítók üzleti tevékenységének felügyeletéhez, ideértve a területükön kívül végzett üzleti tevékenységet is.

(4) Biztosítani kell különösen, hogy az illetékes hatóságok:

a) részletes vizsgálatokat végezzenek a biztosító helyzetére és egész üzletmenetére nézve, egyebek között a viszontbiztosítási és visszaengedményezési tevékenységre vonatkozó információk gyűjtésével és a iratok bekérésével, valamint a viszontbiztosító telephelyén végrehajtott helyszíni vizsgálatok által;

b) a viszontbiztosító vezető tisztségviselői vagy ügyvezetői tekintetében bármilyen helyénvaló és szükséges intézkedést meghozhassanak annak biztosítására, hogy a vállalkozás üzletmenetében betartsa azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyeknek a vállalkozásnak meg kell felelnie minden egyes tagállamban;

c) biztosítsák, hogy a fenti intézkedéseket végrehajtsák, ha szükséges, azok végrehajtását kikényszerítsék, szükség esetén bírósági út igénybevételével.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy az illetékes hatóságok szerezzenek be minden, a közvetítőknél lévő szerződésekre vonatkozó információt.

18. cikk

Állomány-átruházás

A nemzeti jogban meghatározott feltételek mellett valamennyi tagállam megadja az engedélyt a területén főirodával rendelkező viszontbiztosítóknak szerződési állományuk – ideértve a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződéseket is – egészének, vagy egy részének a Közösségen belül alapított átvevő irodára történő átruházására, ha az átvevő biztosító székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai igazolják, hogy az állomány-átruházás értékének figyelembevételével az utóbbi vállalkozás rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

▼B

2. szakasz

Befolyásoló részesedés

▼M1

19. cikk

Részesedésszerzés

(1) A tagállamok minden olyan természetes vagy jogi személy, vagy összehangoltan fellépő több ilyen személy (a továbbiakban: részesedést szerezni kívánó személy) részére, aki vagy amely döntést hozott befolyásoló részesedésnek egy viszontbiztosítóban való közvetlen vagy közvetett megszerzésére vagy ilyen befolyásoló részesedésnek egy viszontbiztosítóban való közvetlen vagy közvetett további növelésére, aminek eredményeképpen szavazati jogainak vagy birtokolt tőkerészesedésének aránya elérné vagy meghaladná a 20, 30 vagy 50 %-ot vagy a viszontbiztosító a leányvállalatává válna (a továbbiakban: a szándékolt részesedésszerzés) előírják, hogy először a megszerezni kívánt befolyásoló részesedés nagyságát és a 19a. cikk (4) bekezdésében említett vonatkozó információkat írásban jelentsék be annak a viszontbiztosítónak az illetékes hatóságai felé, amelyben befolyásoló részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszenek. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

(2) Az illetékes hatóságok azonnal, és minden esetben a bejelentés átvételét, valamint a (3) bekezdésben említett információk esetleges későbbi átvételét követő két munkanapon belül írásban elismerik az átvételt a részesedést szerezni kívánó személy felé.

Az illetékes hatóságoknak a bejelentés és a tagállam által a 19a. cikk (4) bekezdésében említett lista alapján előírt, a bejelentéshez csatolandó valamennyi dokumentum írásos átvételi elismervénye napjától számított legfeljebb hatvan munkanap (a továbbiakban: értékelési időszak) áll rendelkezésére a 19a. cikk (1) bekezdésében előírt értékelés (a továbbiakban: értékelés) elvégzésére.

Az illetékes hatóságok az átvétel elismerésekor tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt az értékelési időszak lejártának időpontjáról.

(3) Az illetékes hatóságok az értékelési időszak során – de az értékelési időszak ötvenedik munkanapjánál nem később – szükség esetén bármilyen olyan további információt bekérhetnek, amely szükséges az értékelés befejezéséhez. Ezt a kérelmet írásban, a szükséges pótlólagos információk megnevezésével kell megtenni.

Az illetékes hatóságok általi információkérés napja és a részesedést szerezni kívánó személy arra adott válaszának átvétele közötti időszakban az értékelési időszakot meg kell szakítani. A megszakítás nem tarthat tovább húsz munkanapnál. Az illetékes hatóságok bármely – az információ kiegészítését vagy pontosítását szolgáló – további kéréséről az illetékes hatóságok szabad mérlegelésük szerint döntenek, azonban ez nem járhat az értékelési időszak megszakításával.

(4) Az illetékes hatóságok a (3) bekezdés második albekezdésében említett megszakítást legfeljebb harminc munkanapra meghosszabbíthatják, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy:

▼M1

a) székhelye a Közösségen kívül található vagy a Közösségen kívüli szabályozás alá tartozik; vagy

b) olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely nem tartozik ezen irányelv, a 85/611/EGK ([1]), a 92/49/EGK, a 2002/83/EK, a 2004/39/EK, a 2006/48/EK ([2]) irányelv szerinti felügyelet hatálya alá.

(5) Ha az illetékes hatóságok értékelésük befejezésekor a javasolt részesedésszerzés ellenzése mellett döntenek, erről két munkanapon belül és az értékelési időszakot nem meghaladva írásban értesítik a részesedést szerezni kívánó személyt, megadva a határozat indokait. A nemzeti jog függvényében, a részesedést szerezni kívánó személy kérésére egy, a döntés indokait megfelelően tartalmazó nyilatkozatot a nyilvánosság számára hozzáférhetővé lehet tenni. Ez nem akadálya annak, hogy a tagállam lehetővé tegye az illetékes hatóság számára, hogy ezt a közzétételt a részesedést szerezni kívánó személy kérése nélkül is megtegye.

(6) Ha az illetékes hatóságok az értékelési időszakon belül nem ellenzik írásban az (1) bekezdésben említett szándékolt részesedésszerzést, akkor a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni.

(7) Az illetékes hatóságok megszabhatják a szándékolt részesedésszerzés végrehajtásának maximális időtartamát, és azt adott esetben meghosszabbíthatják.

(8) A szavazati jogok vagy tőkerészesedés közvetlen vagy közvetett megszerzése tekintetében a tagállamok nem szabhatnak meg az illetékes hatóságoknak történő bejelentésre vagy az azok általi jóváhagyásra vonatkozó, az ebben az irányelvben megállapítottnál szigorúbb követelményeket.

19a. cikk

Értékelés

(1) A 19. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés és a 19. cikk (3) bekezdésében említett információ értékelésekor az illetékes hatóságok – a részesedésszerzés tárgyát képező viszontbiztosító hatékony, eredményes és prudens irányításának érdekében és a részesedést szerezni kívánó személynek a viszontbiztosítóra gyakorolt valószínűsíthető befolyását figyelembe véve – az alábbi kritériumok alapján értékelik a részesedést szerezni kívánó személy alkalmasságát és a szándékolt részesedésszerzés pénzügyi megbízhatóságát:

a) a részesedést szerezni kívánó személy jó hírneve;

b) a tervezett részesedésszerzés eredményeképpen a viszontbiztosító üzleti ügyeit igazgató bármely személy jó hírneve és tapasztalata;

c) a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága, különösen a részesedésszerzés tárgyát képező viszontbiztosítóban folytatott és tervezett üzleti tevékenység típusával kapcsolatban;

([1]) A Tanács 1985. december 20-i 85/611/EGK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 375., 1985.12.31., 3. o.). A legutóbb a 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv.

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006. június 14-i 2006/48/EK irányelve a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról (átdolgozott szöveg) (HL L 177., 2006.6.30., 1. o.). A legutóbb a 2007/44/EK irányelvvel (HL L 247., 2007.9.21., 1. o.) módosított irányelv.

▼M1

d) annak kérdése, hogy a viszontbiztosító képes lesz-e teljesíteni és folyamatosan teljesíteni az ezen az irányelven és adott esetben egyéb irányelveken – mégpedig a 98/78/EK és a 2002/87/EK irányelven – alapuló prudenciális követelményeket és különösen, hogy vajon az a csoport, amelynek részévé válik, olyan szerkezetű-e, amely lehetővé teszi a hatékony felügyelet gyakorlását, az illetékes hatóságok közötti hatékony információcserét és az illetékes hatóságok közötti hatáskörmegosztás meghatározását;

e) léteznek-e ésszerű okok annak feltételezésére, hogy a tervezett részesedésszerzéssel kapcsolatban pénzmosást vagy terrorizmusfinanszírozást követnek vagy követtek el vagy kísérelnek vagy kíséreltek meg a 2005/60/EK irányelv ([1]) 1. cikke értelmében, vagy hogy a szándékolt részesedésszerzés növelheti annak kockázatát.

(2) Az illetékes hatóságok csak akkor ellenezhetik a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az (1) bekezdésben meghatározott kritériumok alapján ésszerű okuk van, vagy ha a részesedést szerezni kívánó személy által szolgáltatott információ nem teljes.

(3) A tagállamok nem szabhatnak előzetes feltételeket a megszerzendő részesedési arány tekintetében, és nem engedélyezhetik illetékes hatóságaik számára a szándékolt részesedésszerzésnek a piac gazdasági igényei alapján való vizsgálatát.

(4) A tagállamok közzéteszik az (1) bekezdés szerinti értékeléshez szükséges és a 19. cikk (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában az illetékes hatóságok számára nyújtandó információk listáját. A kért információknak arányosnak kell lenniük, és azokat a részesedést szerezni kívánó személy és a szándékolt részesedésszerzés jellegéhez kell igazítani. A tagállamok nem kérhetnek a prudenciális értékelés szempontjából nem a tárgyhoz tartozó információkat.

(5) A 19. cikk (2), (3) és (4) bekezdéseiben foglaltak ellenére, amennyiben ugyanazon viszontbiztosító tekintetében kettő vagy több, befolyásoló részesedés szerzésére vagy növelésére vonatkozó ajánlatról érkezik bejelentés az illetékes hatósághoz, úgy az utóbbinak a részesedést szerezni kívánó személyeket megkülönböztetéstől mentes módon kell kezelnie.

20. cikk

Szabályozott pénzügyi szervezetek általi részesedésszerzés

(1) Az érintett illetékes hatóságoknak az értékeléskor egymás között teljeskörűen konzultálniuk kell, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy az alábbiak egyike:

a) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy a 85/611/EGK irányelv 1a. cikkének 2. pontja szerinti alapkezelő társaság (a továbbiakban: ÁÉKBV alapkezelő társaság);

b) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság anyavállalata; vagy

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

▼M1

c) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság felett ellenőrzést gyakorló természetes vagy jogi személy.

(2) Az illetékes hatóságok indokolatlan késedelem nélkül egymás rendelkezésére bocsátanak minden – az értékelés szempontjából alapvető vagy a tárgyhoz tartozó – információt. E tekintetben az illetékes hatóságok a tárgyhoz tartozó információt kérésre, az alapvető információkat pedig saját kezdeményezésükre közlik egymással. A szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező viszontbiztosítót engedélyező illetékes hatóság határozata utal a részesedést szerezni kívánó személyért felelős rendelkező illetékes hatóság részéről kinyilvánított bármely véleményre vagy fenntartásra.

▼B

21. cikk

A részesedések elidegenítése

A tagállamok minden természetes vagy jogi személynek, aki ajánlatot tesz egy viszontbiztosítóban fennálló befolyásoló részesedésének közvetlen vagy közvetett elidegenítésére, előírják, hogy tájékoztassa erről a tényről – az elidegeníteni kívánt részesedés nagyságának megjelölésével – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait.

▼M1

Ennek a személynek hasonlóképpen bejelentést kell tennie az illetékes hatóságok felé akkor is, ha befolyásoló részesedésének oly mértékű csökkentéséről döntött, hogy ezáltal szavazati jogának, vagy a birtokolt tőkerészesedésnek az aránya 20, 30, vagy 50 % alá csökkenne, vagy ha a viszontbiztosító megszűnne leányvállalata lenni. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

▼B

22. cikk

A viszontbiztosítók által az illetékes hatóságoknak nyújtott tájékoztatás

Amint a viszontbiztosítók tudomást szereznek tőkéjükben való részesedések megszerzéséről, vagy elidegenítéséről, amelynek következményeképpen a részesedés a 19. és 21. cikkben megjelölt küszöbértékeket eléri, vagy azok alá csökken, értesíteniük kell a székhelyük szerinti tagállam illetékes hatóságait.

A viszontbiztosítóknak évente legalább egyszer tájékoztatniuk kell az illetékes hatóságokat a vállalkozásban befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényesek, vagy tagok nevéről és a részesedések nagyságáról, amint azt például a részvényesek, vagy tagok évi közgyűlésén kapott információk szerint, vagy az értéktőzsdén jegyzett vállalkozásokra vonatkozó rendeletekben előírt kötelezettségek teljesítése eredményeképpen ismerik.

23. cikk

Befolyásoló részesedések: az illetékes hatóságok jogköre

A tagállamok előírják, hogy olyan esetekben, amikor a 19. cikkben említett személyek által gyakorolt befolyás a viszontbiztosító prudens

▼B

és megbízható irányítása ellen hathat, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megfelelő intézkedéseket hozzanak e helyzet megszüntetése érdekében. Ilyen intézkedések lehetnek az igazgatókkal és ügyvivőkkel szembeni ideiglenes tiltó intézkedések vagy szankciók, illetve az érintett részvényesek vagy tagok részvényeihez kötődő szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztése.

Hasonló intézkedések alkalmazandók olyan természetes vagy jogi személyekkel kapcsolatban is, akik, vagy amelyek nem tesznek eleget a 19. cikkben előírt előzetes információnyújtási kötelezettségnek. Ha egy tulajdoni részesedést az illetékes hatóságok kifogása ellenére szereznek meg, a tagállamok, tekintet nélkül minden egyéb meghozandó szankcióra, gondoskodnak a megfelelő szavazati jogok felfüggesztéséről, vagy a leadott szavazatok érvénytelenségéről, illetve érvénytelenítésének lehetőségéről.

3. szakasz

Üzleti titoktartás és információcsere

24. cikk

Kötelezettségek

(1) A tagállamok előírják, hogy mindazokat a személyeket, akik az illetékes hatóságoknál állnak vagy álltak munkaviszonyban, valamint az illetékes hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálókat vagy más szakértőket az üzleti titoktartás kötelezettsége kösse.

Az említett kötelezettség értelmében, és a büntetőjog hatálya alá tartozó esetek sérelme nélkül, ezek a személyek nem hozhatnak semmilyen, szakmai kötelességük teljesítése közben kapott bizalmas információt, semmilyen személy vagy hatóság tudomására, az olyan összefoglaló és összevont formában történt közlés kivételével, amelyből az egyes viszontbiztosítók nem azonosíthatók.

(2) Mindazonáltal, ha egy viszontbiztosítót fizetésképtelennek nyilvánítanak, vagy kötelező felszámolási eljárás alatt áll, az olyan bizalmas információkat, amelyek nem érintenek a vállalkozás pénzügyi helyzetének helyreállítására tett kísérletben részt vevő harmadik felet, a polgári vagy kereskedelmi jogi eljárások során át lehet adni.

25. cikk

A tagállamok illetékes hatóságai közötti információcsere

A 24. cikk nem akadályozza a különböző tagállamok illetékes hatóságait abban, hogy a viszontbiztosítókra alkalmazandó irányelvekkel összhangban információt cseréljenek. Ezekre az információkra a 24. cikkben meghatározott üzleti titoktartási előírások vonatkoznak.

26. cikk

Harmadik országokkal kötött együttműködési megállapodások

A tagállamok köthetnek az információcserére vonatkozó együttműködési megállapodásokat a 28. cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározottak szerint harmadik országok illetékes hatóságaival, de csak akkor, ha a kiadott információra az e szakaszban említettekkel legalább egyenértékű üzleti titoktartási előírások vonatkoznak. Az ilyen információcseréjének az említett hatóságok vagy szervek felügyeleti tevékenységének ellátását kell szolgálnia.

▼B

Amennyiben az információk egy másik tagállamból származnak, az információk nem hozhatók nyilvánosságra az adott információkat közzétevő illetékes hatóság kifejezett hozzájárulása nélkül, és – adott esetben – kizárólag arra a célra hozhatók nyilvánosságra, amelyhez a hatóságok hozzájárulásukat adták.

27. cikk

A bizalmas információ felhasználása

A 24. és 25. cikk alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali feladataik ellátása során használhatják fel:

a) annak megvizsgálására, hogy a viszontbiztosítási tevékenység megkezdésének feltételei teljesülnek-e, valamint e tevékenység folyamatos ellenőrzésének előmozdítására, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a minimális szavatoló tőke, az adminisztratív és számviteli eljárások és a belső ellenőrzési mechanizmusok folyamatos ellenőrzésére;

b) szankciók alkalmazására;

c) az illetékes hatóságok határozatai elleni közigazgatási jogorvoslatok esetén, vagy

d) az 53. cikk alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban, vagy az ezen irányelvben, és a biztosítókkal és viszontbiztosítókkal kapcsolatban elfogadott más irányelvekben előírt különleges rendelkezések alapján.

28. cikk

Más hatóságok közötti információcsere

(1) A 24. és 27. cikk nem akadályozza az információcserét egy tagállamon belül, ahol ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, vagy tagállamok között, az illetékes hatóságok és:

a) a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek hatósági felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között;

b) a biztosítók és viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, továbbá más hasonló eljárásokban résztvevő testületek között, és

c) a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között,

a felügyeleti hatáskörök végrehajtásának során, valamint olyan információknak a kötelező felszámolást végrehajtó szervekkel, vagy garanciarendszerekkel történő közlése keretében, amelyek szakmai feladataik végrehajtásához szükségesek. Az ilyen hatóságok, testületek és személyek által kapott információk a 24. cikkben meghatározott üzleti titoktartási kötelezettség előírásai alá esnek.

▼B

(2) A 24–27. cikkben foglaltak ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

a) a biztosítók vagy viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő intézmények felügyeletét ellátó hatóságok között, vagy

b) a biztosítók vagy viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényesen előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között, vagy

c) a biztosítók vagy viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó intézmények között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

a) ez az információcsere az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja;

b) az így megkapott információkra a 24. cikkben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó információt átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és intézményeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információkat.

(3) A 24–27. cikkben foglaltak ellenére a tagállamok – a pénzügyi rendszer stabilitása, beleértve az integritást is, erősítésének érdekében – engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és a jogszabályok szerint a társasági jog megsértésével kapcsolatban folytatott nyomozásért és vizsgálatért felelős hatóságok vagy testületek között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

a) az információ az első albekezdésben említett feladat ellátását szolgálja;

b) az így megkapott információkra a 24. cikkben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó információt átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

▼B

Amennyiben egy tagállamban az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek felderítési vagy nyomozási feladataikat olyan személyek segítségével végzik, akiket különleges szakértelmükre tekintettel ebből a célból bíztak meg, és nem közszolgálati alkalmazottak, az első albekezdésben biztosított információcsere lehetősége rájuk is vonatkoztatható a második albekezdésben megállapított feltételek mellett.

A második albekezdés c) pontjának végrehajtása érdekében az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek közlik az információt továbbító illetékes hatóságokkal azoknak a személyeknek a nevét és pontos feladatkörét, akiknek az információt meg kell küldeni.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak vagy szerveknek a nevét, amelyek e bekezdés értelmében információt kaphatnak.

29. cikk

A központi bankoknak és a pénzügyi hatóságoknak történő információtovábbítás

E szakasz rendelkezései nem akadályozzák az illetékes hatóságot abban, hogy a feladatai ellátásához szükséges bizalmas információkat továbbítsa a központi bankoknak vagy pénzügyi hatósági minőségükben hasonló feladatot ellátó egyéb testületeknek, illetve adott esetben más, a fizetési és elszámolási rendszerek felügyeletéért felelős állami hatóságoknak. Hasonlóképpen az ilyen hatóságokat vagy testületeket nem akadályozza meg abban, hogy az illetékes hatóságoknak a 27. cikk alkalmazásához szükséges információkat átadják.

Az így megkapott információkra az e szakaszban megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak.

30. cikk

Adatok továbbítása a pénzügyi szabályozásért felelős kormányzati szervek felé

A 24. és 27. cikkben foglaltak ellenére, a tagállamok jogszabályaiban meghatározott rendelkezések alapján engedélyezhetik bizonyos információ közlését központi kormányzatuk más, a hitelintézetek, pénzintézetek, befektetési szolgáltatások és biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletére vonatkozó jogszabályalkotással megbízott szerveivel is, valamint az ilyen szervek nevében eljáró felügyelőkkel.

Az ilyen információkat azonban csak abban az esetben lehet továbbítani, ha a prudenciális ellenőrzés miatt erre szükség van.

A tagállamok azonban rendelkezhetnek úgy is, hogy a 25. cikk és a 28. cikk (1) bekezdése alapján átadott információt és a 16. cikkben említett helyszíni vizsgálattal megszerzett információt ne lehessen kiadni az e cikkben említett esetekben, kivéve az információt adó illetékes hatóságok vagy azon tagállam illetékes hatóságainak a kifejezett hozzájárulásával, amelyben a helyszíni vizsgálatot elvégezték.

▼B

4. szakasz

A könyvvizsgálók kötelezettségei

31. cikk

A könyvvizsgálók kötelezettségei

(1) A tagállamok előírják, hogy a 84/253/EGK irányelv ([1]) értelmében felhatalmazott bármely személy, aki a 78/660/EGK irányelv ([2]) 51. cikkében, a 83/349/EGK irányelv 37. cikkében vagy a 85/611/EGK irányelv ([3]) 31. cikkében megállapított feladatot vagy bármilyen egyéb, törvényben meghatározott feladatot végez egy biztosítónál, köteles azonnal jelenteni az illetékes hatóságnak minden olyan, az e feladat végzése során tudomására jutott, e vállalkozást érintő tényt vagy döntést, amelynél fennáll a lehetőség, hogy:

a) alapvetően megsértik azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek az engedélyezésre vonatkozó feltételeket tartalmazzák, vagy amelyek konkrétan a biztosítók vagy viszontbiztosítók tevékenységének folytatását szabályozzák, vagy

b) a viszontbiztosító folyamatos működését befolyásolják, vagy

c) a beszámoló hitelesítésének megtagadásához vagy fenntartások kifejezéséhez vezethet.

E személynek továbbá kötelessége jelenteni minden olyan tényt és döntést, amely akkor jutott tudomására, amikor az első albekezdésben leírt feladatot végezte egy olyan vállalkozásban, amely azzal a viszontbiztosítóval áll ellenőrző viszonyból eredő szoros kapcsolatban, amelyben a fent említett feladatot végzi.

(2) Az e cikk (1) bekezdésében említett releváns tények vagy döntések közlése az illetékes hatóságokkal a 84/253/EGK irányelvvel összhangban felhatalmazott személyek részéről nem képezi olyan adattovábbítási és közzétételi korlátozások megszegését, amelyeket szerződés vagy törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezés ír elő, és nem vonja maga után e személyek semminemű felelősségre vonását.

2. fejezet

A biztosítástechnikai tartalékokra vonatkozó szabályok

32. cikk

A biztosítástechnikai tartalék képzése

(1) A székhely szerinti tagállam előírja minden viszontbiztosító számára, hogy teljes üzleti tevékenységének megfelelő nagyságú biztosítástechnikai tartalékot képezzen.

([1]) A Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján, a számviteli dokumentumok kötelező könyvvizsgálatának elvégzéséért felelős személyek működésének engedélyezéséről szóló, 1984. április 10-i 84/253/EGK nyolcadik tanácsi irányelv (HL L 126., 1984.5.12., 20. o.).

([2]) A Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú gazdasági társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK negyedik tanácsi irányelv (HL L 222., 1978.8.14., 11. o.). A legutóbb a 2003/51/EK irányelvvel módosított irányelv.

([3]) A átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 85/611/EGK tanácsi irányelv (HL L 375., 1985.12.31., 3. o.). A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

Az ilyen biztosítástechnikai tartalékok nagyságát a 91/674/EGK irányelvben meghatározott szabályokkal összhangban kell meghatározni. Adott esetben a székhely szerinti tagállam különös szabályokat állapíthat meg, a 2002/83/EK irányelv 20. cikkével összhangban.

(2) A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be olyan bruttó tartalékolási rendszert, amely eszközök biztosítékként történő lekötését kívánja meg, amely a meg nem szolgált díjak és a függő kár tartalék fedezetére szolgál, ha a viszontbiztosítási tevékenységet végző olyan viszontbiztosító végzi, amelyet ezen irányelvvel összhangban engedélyeztek, vagy olyan biztosító, amelyet a 73/239/EGK vagy a 2002/83/EK irányelvvel összhangban engedélyeztek.

(3) Amennyiben a székhely szerinti tagállam engedélyezi, hogy a biztosítástechnikai tartalékot olyan viszontbiztosítókkal szembeni követelések fedezzék, amelyeket nem engedélyeztek a 73/239/EGK vagy a 2002/83/EK irányelvvel összhangban, köteles megállapítani az ilyen követelések elfogadásának feltételeit.

33. cikk

Káringadozási tartalékok

(1) A székhely szerinti tagállamok előírják minden olyan viszontbiztosító számára, amely a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában megjelölt 14. ágazatban felsorolt kockázatok viszontbiztosítását vállal, hogy káringadozási tartalékot képezzen az abban a biztosítási ágazatban bármely pénzügyi évben felmerülő estleges technikai hiány vagy az átlagot meghaladó kárigényhányad ellensúlyozásának céljából.

(2) A hitel-viszontbiztosításra vonatkozó káringadozási tartalékot a székhely szerinti tagállam által a 73/239/EGK irányelv mellékletének D. pontjában meghatározott négy – egyenértékűnek tekintendő – módszer egyikével összhangban lévő szabályok szerint kell számítani.

(3) A székhely szerinti tagállam felmentheti a viszontbiztosítókat a hitelbiztosítás viszontbiztosítására vonatkozó káringadozási tartalékok képzésének kötelezettsége alól, ha a hitelbiztosítások viszontbiztosításából a biztosítónak járó biztosítási díjak vagy járulékok mértéke kevesebb, mint a biztosítónak járó összes biztosítási díj- és járulékbevétel 4 %-a, és nem haladja meg a 2 500 000 eurót.

(4) A székhely szerinti tagállamok előírhatják minden viszontbiztosító számára, hogy a hitel-viszontbiztosítástól eltérő kockázati ágazatokra is káringadozási káringadozási tartalékot képezzenek. A káringadozási tartalékokat a székhely szerinti tagállam által meghatározott szabályoknak megfelelően kell kiszámítani.

34. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközök

(1) A székhely szerinti tagállam köteles előírni minden viszontbiztosítónak, hogy a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközöket és a 33. cikkben említett káringadozási tartalékot a következő szabályokkal összhangban fektessék be:

▼B

a) az eszközöknél figyelembe kell venni a viszontbiztosító által művelt üzletág jellemzőit, különösen a követelések jövőbeni kifizetésének természetét, összegét, időtartamát, oly módon, hogy elegendő, likvid, biztonságos, minőségi, jövedelmező legyen és összhangban álljon a befektetéseivel;

b) a viszontbiztosító biztosítja, hogy a befektetéseit több befektetési formában helyezi el, és megfelelő mértékben megosztja, továbbá lehetővé teszi, hogy a vállalkozás megfelelően alkalmazkodhasson a változó gazdasági körülményekhez, különösen a pénzügyi piacokat és az ingatlanpiacokat érintő fejlemények vagy jelentős katasztrófák esetén. A vállalkozásoknak fel kell mérniük a rendhagyó piaci körülményeknek az eszközeire gyakorolt hatásait, és eszközeiket több befektetési formában kell elhelyezniük oly módon, hogy az csökkentse az ilyen hatásokat;

c) a szabályozott pénzügyi piacra nem bevezetett pénzeszközökbe történő befektetéseket minden esetben a prudens szintre kell korlátozni;

d) származtatott pénzügyi eszközökbe történő befektetéseket csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben hozzájárulnak a befektetési kockázat csökkentéséhez, vagy elősegítik a hatékony állománykezelést. Az eszközöket körültekintően kell értékelni, a mögöttes eszközök figyelembevételével és az intézmény eszközeinek értékelésével. Az intézmény köteles elkerülni az egyetlen másik szerződő félnek és más származékos ügyleteknek való túlzott kockázati kitettséget;

e) az eszközöket megfelelően különböző befektetési formákban kell elhelyezni oly módon, hogy elkerüljék az egy bizonyos eszközre, kibocsátóra vagy vállalkozások csoportjára való túlzott támaszkodást, és a kockázatok felhalmozódását az állomány egészében. Az azonos kibocsátó vagy az azonos csoporthoz tartozó kibocsátók eszközeibe történő befektetések nem tehetik ki a vállalkozást a kockázatok túlzott összpontosulásának.

A tagállamok határozhatnak úgy is, hogy nem alkalmazzák az e) pontban említett követelményeket államkötvényekbe történő befektetésekre.

(2) A tagállamok nem írhatják elő a területükön működő viszontbiztosítók számára, hogy mely eszközkategóriákba fektessenek be.

(3) A tagállamok a területükön található viszontbiztosító vagy a befektetési vezetőjének befektetési döntéseit nem tehetik függővé semmilyen előzetes jóváhagyástól vagy rendszeres tájékoztatási kötelezettségtől.

(4) Az (1)–(3) bekezdéstől függetlenül, a székhely szerinti tagállam minden olyan viszontbiztosító esetében, amelynek főirodája a területén található, az alábbi mennyiségi szabályokat állapíthatja meg, feltéve, hogy azok prudenciális szempontból igazoltak:

a) 30 %-ban kell korlátozni a bruttó biztosítástechnikai tartalékok befektetését a biztonságtechnikai tartalékok pénznemétől eltérő pénznemekbe;

▼B

b) 30 %-ban kell korlátozni a bruttó biztosítástechnikai tartalékok befektetését a szabályozott pénzügyi piacra be nem vezetett részvényekbe és más, részvényként kezelt forgatható értékpapírokba, valamint kötvényekbe;

c) a székhely szerinti tagállam előírhatja a viszontbiztosítóknak, hogy bruttó biztosítástechnikai tartalékaik legfeljebb 5 %-ának ugyanannak a vállalkozásnak a részvényeibe és egyéb átruházható értékpapírjaiba, amelyek részvényként, kötvényként, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírként és egyéb, pénz- és tőkepiaci pénzeszközként kezelendő értékpapírok, továbbá, bruttó biztosítástechnikai tartalékainak legfeljebb 10 %-ának olyan vállalkozások részvényeibe és egyéb átruházható értékpapírjaiba, amelyek részvényként, kötvényként, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírként és egyéb, pénz- és tőkepiaci pénzeszközként kezelendő értékpapírok, amelyek ugyanazon csoport tagjai.

(5) Ezenkívül, a székhely szerinti tagállam határozza meg a különleges célú gazdasági eszközökből származó kinnlevőségeknek, mint az e cikk szerinti biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközökként történő felhasználásának feltételeit előíró részletes szabályokat.

3. fejezet

A szavatoló tőkére és a biztonsági tőkére vonatkozó szabályok

1. szakasz

A rendelkezésre álló szavatoló tőke

35. cikk

Általános szabály

Minden tagállam előírja, hogy az olyan viszontbiztosítók, amelyek főirodája az adott tagállam területén van, megfelelő szavatoló tőkét képezzenek teljes üzleti tevékenységüknek megfelelően, amelynek összege nem lehet kevesebb az ezen irányelvben meghatározott minimumnál.

36. cikk

Elfogadható tételek

(1) A rendelkezésre álló szavatoló tőke a biztosítónak az előreláthatható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközeiből áll, beleértve a következőket:

a) a befizetett alaptőke, vagy kölcsönös viszontbiztosítási egyesület esetében a tényleges induló tőke, hozzáadva a tagok számláit, amelyek kielégítik a következő feltételeket:

   i. az alapító okirat és az alapszabály előírja, hogy ezekről a számlákról kifizetéseket tagoknak csak addig a mértékig lehet teljesíteni, ameddig emiatt a szavatoló tőke nem esik az előírt szint alá, vagy a vállalkozás megszűnése után csak akkor, ha a vállalkozás minden más tartozását rendezték;

▼B

ii. az alapító okirat és az alapszabály előírja a tagság egyéni megszüntetésén kívüli okok miatti minden, az i. pontban említett kifizetés tekintetében, hogy az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal előre értesíteni kell, és azok megtilthatják a kifizetést ezen az időszakon belül;

iii. az alapító okirat és az alapszabály vonatkozó rendelkezéseit csak azután lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok kinyilvánították, hogy nincs ellenvetésük a módosítással szemben az i. és ii. pontban foglalt feltételek sérelme nélkül;

b) kötelező tartalékok és szabad tartalékok, amelyek nem kötődnek a vállalt biztosítási kötelezettségekhez és nem minősülnek káringadozási tartaléknak;

c) a kifizetendő osztalékok levonása után az előző évekről áthozott nyereség vagy veszteség.

(2) A rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a viszontbiztosító által közvetlenül birtokolt saját részvények összegével.

Azoknál a viszontbiztosítóknál, amelyek a fennálló követelésekre szóló nem-életbiztosítás biztosítástechnikai tartalékaikat diszkontálják vagy csökkentik, hogy figyelembe vegyék a befektetési jövedelmet, ahogyan azt a 91/674/EGK irányelv 60. cikkének (1) bekezdésének g) pontja megengedi, a rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a diszkontálatlan biztosítástechnikai tartalékok vagy a levonások előtti, a beszámolóhoz fűzött megjegyzésekben közzétett biztosítástechnikai tartalékok és a diszkontált vagy a levonások utáni biztosítástechnikai tartalékok különbségével. Ezt a kiigazítást minden, a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt kockázatra el kell végezni, kivéve az annak a mellékletnek az 1. és 2. ágazatainál felsorolt kockázatokra. A melléklet A. pontjában felsorolt 1. és 2. ágazattól eltérő ágazatokra nem kell korrekciót végezni a biztosítástechnikai tartalékokban benne foglalt járadékok diszkontálását illetően.

Az első és második albekezdésben említett levonások mellett a rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell az alábbi tételekkel:

a) a biztosító részesedései az alábbi jogalanyokban:

i. a 73/239/EGK irányelv 6. cikke, a 2002/83/EK irányelv 4. cikke vagy a 98/78/EK irányelv 1. cikkének b) pontja szerinti biztosítók;

ii. a 2005/68/EK irányelv 3. cikke szerinti viszontbiztosítók vagy a 98/78/EK irányelv 1. cikkének (l) bekezdése szerinti nem tagországbeli viszontbiztosítók;

iii. a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosítási holdingtársaságok;

iv. a 2000/12/EK irányelv 1. cikkének (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetek és pénzügyi intézmények;

▼B

v. a 93/22/EGK irányelv ([1]) 1. cikkének (2) bekezdése és a 93/6/EGK irányelv ([2]) 1. cikkének (4) és (7) bekezdése szerinti befektetési vállalkozások és pénzügyi intézmények;

b) a viszontbiztosító érdekkörébe tartozó, a) pont szerinti vállalkozások tekintetében a viszontbiztosító birtokában levő alábbi tételek:

i. a (4) bekezdésben említett eszközök;

ii. a 2002/83/EK irányelv 27. cikkének (3) bekezdésében említett eszközök;

iii. a 2000/12/EK irányelv 35. cikkében és 36. cikkének (3) bekezdésében említett alárendelt követelések és eszközök.

Amennyiben egy másik hitelintézetben, befektetési vállalkozásban, pénzügyi intézményben, biztosítóban, illetve viszontbiztosítóban vagy biztosítási holdingtársaságban lévő részesedések az érintett vállalkozás szervezeti átalakítását vagy megmentését szolgáló pénzügyi támogatás céljából ideiglenesen vannak a biztosító tulajdonában, az illetékes hatóság eltekinthet a harmadik bekezdés a) és b) pontjában a levonásra vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásától.

A harmadik bekezdés a) és b) pontjában a viszontbiztosító által hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben birtokolt tételek levonására vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásának alternatívájaként a tagállamok engedélyezhetik viszontbiztosítóik részére a 2002/87/EK irányelv I. mellékletében meghatározott 1., 2., illetve 3. módszer megfelelő alkalmazását. Az 1. módszer (számviteli konszolidáció) csak abban az esetben alkalmazható, ha az illetékes hatóság meggyőződött a konszolidáció hatálya alá vont vállalkozások integrált irányításának és belső ellenőrzésének színvonaláról. A kiválasztott módszert az idők folyamán következetesen kell alkalmazni.

A tagállamok rendelkezhetnek olyan módon, hogy az ezen irányelvben előírt szavatoló tőke számítása során a 98/78/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet, illetve a 2002/87/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet hatálya alá vont biztosítóknak nem kell levonniuk a harmadik bekezdés a) és b) pontjában említett, a biztosító által a kiegészítő felügyelet hatálya alá vont hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban, pénzügyi intézményekben, biztosítókban, illetve viszontbiztosítókban vagy biztosítási holdingtársaságokban birtokolt tételeket.

Az e bekezdésben említett, a részesedések levonására vonatkozó rendelkezések alkalmazásában a részesedés 98/78/EK irányelv 1. cikkének f) pontja szerinti részesedést jelenti.

(3) A rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) összevont elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha ez az alacsonyabb

([1]) Az értékpapírok területén nyújtott befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelv (HL L 141., 1993.6.11., 27. o.) A legutóbb a 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.) módosított irányelv.

([2]) A befektetési cégek és hitelintézetek tőkemegfeleléséről szóló, 1993. március 15-i 93/6/EGK tanácsi irányelv (HL L 141., 1993.6.11., 1. o.). A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼B

– a minimális szavatolótőke-szükséglet 50 %-ig, amelynek legfeljebb 25 %-a rögzített lejáratú alárendelt kölcsöntőkéből vagy rögzített futamidejű összevont elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve hogy a biztosítóintézet csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező megállapodások léteznek, amelyek alapján az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése mögé sorolják és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik.

Az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is eleget kell tennie:

i. csak a teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe;

ii. a rögzített lejáratú kölcsönök esetében az eredeti lejáratnak legalább ötévesnek kell lennie. A visszafizetési napot megelőző egy évnél nem későbbi időpontban a biztosítónak tervet kell az illetékes hatóságoknak jóváhagyásra benyújtania, amelyben bemutatja, hogyan fogja a minimális szavatoló tőkét az előírt szinten tartani, vagy erre a szintre hozni a kölcsön lejáratakor; kivéve, ha azt a mértéket, amelynek erejéig a kölcsön a szavatoló tőke részeként szerepelhet, a visszafizetés napját megelőző legalább utolsó öt évben fokozatosan csökkentik. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve, hogy a kibocsátó viszontbiztosító ezt kérelmezi, és a rendelkezésére álló szavatoló tőke nem csökken a megkövetelt szint alá;

iii. azok a kölcsönök, amelyek lejárata nincs rögzítve, csak ötéves felmondással fizethetők vissza, kivéve, ha a kölcsönöket többé nem tekintik a rendelkezésre álló szavatoló tőke elemének, vagy kivéve, hogy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulását külön megkövetelik az előtörlesztéshez. Az utóbbi esetben a viszontbiztosítónak a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha a viszontbiztosító szavatoló tőkéje nem csökken a megkövetelt szint alá;

iv. a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy, a viszontbiztosító felszámolását kivéve, meghatározott körülmények esetében a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik;

v. a kölcsönszerződést csak akkor lehet módosítani, ha az illetékes hatóságok nyilatkoztak arról, hogy nincs kifogásuk a módosítás ellen;

b) a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az a) pontban említetteken kívüli összevont elsőbbségi részvényeket is, a rendelkezésre álló szavatoló tőke és a minimális szavatoló tőke közül a kisebb összegű fedezet 50 %-ig az összes ilyen értékpapírra és az a) pontban említett alárendelt kölcsöntőkére vonatkozóan, feltéve, hogy megfelelnek a következőknek:

▼B

i. nem fizethetők vissza a jogosult kezdeményezésére, vagy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulása nélkül;

ii. a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie a viszontbiztosító intézet számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

iii. a kölcsönadónak a viszontbiztosítóval szemben fennálló követeléseinek a fizetési rangsorban teljes egészében a nem alárendelt hitelezők követelései után kell következnie;

iv. az értékpapírok kibocsátása kapcsán elkészített dokumentációnak tartalmaznia kell a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő-képességét, eközben lehetővé téve a viszontbiztosító számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását;

v. csak teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe.

(4) A vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, megfelelő bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) a be nem fizetett részvénytőke vagy induló tőke fele, ha a befizetett rész az illető részvény- vagy indulótőke 25 %-át teszi ki, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha az az alacsonyabb – a minimális szavatoló tőke 50 %-áig.

b) változó hozzájárulással működő, nem-élet biztosítással foglalkozó, kölcsönös biztosító vagy ilyen jellegű egyesületek esetén bármilyen igény, amit a vállalkozás a tagjaival szemben kiegészítő hozzájárulásra való felhívás útján támaszt, az üzleti éven belül, a maximális hozzájárulás és a ténylegesen bekért hozzájárulás közti különbség 50 %-áig, a szavatoló tőke 50 %-áig mint felső határig. Az illetékes nemzeti hatóságoknak iránymutatásokat kell kidolgozniuk, amelyek meghatározzák a kiegészítő hozzájárulások elfogadásának feltételeit;

c) az eszközértékelésből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek.

(5) Ezenkívül, az élet-viszontbiztosítási tevékenység esetében a viszontbiztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és ennek az illetékes hatóságnak az egyetértésével a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) 2009. december 31-ig a vállalkozás jövőbeni nyereségeinek 50 %-nak megfelelő, de a rendelkezésre álló szavatoló tőke és az előírt szavatoló tőke közül a kisebb összegű fedezet 25 %-át meg nem haladó összeg; a jövőbeni nyereségek összegét úgy kell kiszámítani, hogy a becsült éves nyereséget meg kell szorozni egy, a biztosítási kötvények még fennmaradó átlagos futamidejének megfelelő szorzóval; az alkalmazott szorzó nem lehet nagyobb 6-nál; a becsült éves nyereség nem haladhatja meg a 2002/83/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében felsorolt tevékenységekből az elmúlt öt pénzügyi év során származó nyereség számtani közepét.

▼B

Az illetékes hatóságok csak akkor hagyhatják jóvá a fenti összegnek a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe történő beszámítását, amennyiben:

i. az illetékes hatóságok számára biztosításmatematikai jelentést nyújtanak be, amely alátámasztja e nyereségek jövőbeni keletkezésének valószínűségét, és

ii. a (4) bekezdés c) pontjában említett rejtett nettó tartalékokból keletkező jövőbeni nyereségeket még nem vették figyelembe;

b) ahol a zillmerezést nem gyakorolják, vagy amennyiben gyakorolják is, az kevesebb, mint a díjban foglalt szerzési költségek terhe, a nem zillmerezett vagy a részlegesen zillmerezett matematikai tartalék, valamint a díjban foglalt szerzési költségek terhével egyenértékű arányban zillmerezett matematikai tartalék közötti különbség; ez a szám azonban nem haladhatja meg az élet-viszontbiztosítási tevékenységek vonatkozó tőkeösszegei és mindazon biztosítási kötvényekre vonatkozó matematikai tartalékok közötti különbség 3,5 %-át, amelyeknél a zillmerezés lehetséges; a különbséget csökkenteni kell az eszközként bemutatott esetleges amortizálatlan szerzési költségek összegével.

(6) Az e cikk (1)–(5) bekezdésének olyan célú módosításait, amelyek figyelembe veszik a technikai kiigazítást indokoló fejleményeket a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítható elemek esetében, az 55. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban kell elfogadni.

2. szakasz

A minimális szavatoló tőke

37. cikk

A minimális szavatoló tőke a nem-élet viszontbiztosítási tevékenységek esetén

(1) A minimális szavatoló tőke meghatározható egyrészt a biztosítási díjak vagy hozzájárulások éves összege alapján, másrészt az utolsó három üzleti év átlagos kárigényteher alapján.

Az olyan viszontbiztosítók esetében azonban, amelyek alapvetően a hitel, a vihar, jégeső és fagy kockázatok közül egy vagy több biztosítását vállalják, az átlagos kárigényteherre vonatkozó referenciaidőszak az utolsó hét pénzügyi év.

(2) A 40. cikkre is figyelemmel, a minimális szavatoló tőke összege az e cikk (3) és (4) bekezdése szerinti két eredmény közül a magasabb összeggel egyenlő.

(3) A díjak alapját az alábbiak szerint kiszámított bruttó díjelőírások vagy hozzájárulások közül a nagyobbik, a bruttó megszolgált díjak vagy hozzájárulások felhasználásával számolják ki.

A díjakat vagy hozzájárulásokat a 73/239/EGK irányelv mellékletének A pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazatba tartozó kockázatokra 50 %-kal meg kell növelni.

▼B

A díjakat és hozzájárulásokat a 73/239/EGK irányelv mellékletének A pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazaton kívülieknél meg lehet növelni legfeljebb 50 %-kal, konkrét viszontbiztosítási tevékenységekre vagy szerződéstípusokra, ezeknek a tevékenységeknek vagy szerződéseknek a sajátosságaira való tekintettel, ezen irányelv 55. cikkének (2) bekezdésében említett eljárással összhangban. A díjakat vagy hozzájárulásokat, amelyek tartalmazzák a viszontbiztosítási üzleti tevékenységgel összefüggő díjakhoz vagy hozzájárulásokhoz kapcsolódó költségeket az elmúlt pénzügyi évben, összesíteni kell.

Ebből az összesítésből azután levonásra kerül az utolsó pénzügyi évben törölt biztosítási díjak és hozzájárulások teljes összege, valamint az összesítésben szereplő biztosítási díjakra és hozzájárulásokra vonatkozó adók és illetékek teljes összege.

Az így kapott összeget két részre kell osztani, amelyből az első rész legfeljebb 50 000 000 eurót tesz ki, a második rész pedig az e feletti többlet; ki kell számítani, majd összeadni ezeknek a részeknek a 18 %-át, illetőleg a 16 %-át.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az utolsó három évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is a biztosító által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma; ez a szám semmiképpen nem lehet kisebb 50 %-nál. A vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével az ezen irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközökből behajtható összegek szintén levonhatók visszaengedményezésként.

Az illetékes hatóságok jóváhagyásával a biztosítási díjak és járulékok rögzítéséhez statisztikai módszerek vehetők igénybe.

(4) A követelések alapját a következőképpen kell kiszámítani, amihez a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazatba tartozó kockázatok tekintetében a követeléseket, a tartalékokat és a megtérülést 50 %-kal meg kell növelni.

A követelésekre képzett tartalékok és a megtérülések a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazatoktól eltérő ágazatoknál legfeljebb 50 %-kal megnövelhetők, konkrét viszontbiztosítási tevékenységekre vagy szerződéstípusokra, ezeknek a tevékenységeknek vagy szerződéseknek a sajátosságaira való tekintettel, az ennek az irányelvnek az 55. cikkének (2) bekezdésében említett eljárással összhangban.

Az (1) bekezdésben meghatározott időszakokban kifizetett követelések a visszaengedményezők által viselt kárigények bármilyen levonása nélkül összegzésre kerülnek.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az utolsó pénzügyi év végén meghatározott függő kártartalék összegét.

Ebből az összegből kivonásra kerülnek az (1) bekezdésben meghatározott időszakok megtérüléseinek összegét.

▼B

A fennmaradó összegből ezután kivonásra kerül az utolsó üzleti évet megelőző második üzleti év kezdetén fennálló függő kártartalék összege, amelyről elszámolás készült. Ha az (1) bekezdésben említett referenciaidőszak hét év, az utolsó üzleti évet megelőző hatodik üzleti év kezdetén esedékes követelésekre létrehozott olyan fedezetek összegét le kell vonni, amelyről elszámolás készült.

Az így kapott összeg egyharmadát vagy egyhetedét, az (1) bekezdésben meghatározott hivatkozási időszaknak megfelelően, két részre osztják, az első rész 35 000 000 euróig terjed, a második rész pedig a fennmaradó összeg; ki kell számítani, majd összeadni ezeknek a részeknek a 26 %-át, illetőleg a 23 %-át.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az utolsó évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is a vállalkozás által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma; ez a szám semmiképpen nem lehet kisebb 50 %-nál. A vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével a 46. cikkben említett, különleges célú gazdasági eszközöktől behajtható összegek szintén levonhatók visszaengedményezésként.

Az illetékes hatóságok jóváhagyásával a megtérülések, tartalékok, és a kárigények rögzítéséhez statisztikai módszerek vehetők igénybe.

(5) Ha a (2), (3) és (4) bekezdések szerinti kiszámított minimális szavatoló tőke alacsonyabb, mint az előző év minimális szavatoló tőkéje, a minimális szavatoló tőkének legalább egyenlőnek kell lennie az előző év minimális szavatoló tőkéjének azzal az arányszámmal való szorzatával, amely az utolsó pénzügyi év végén a fennálló követelésekre képzett biztosítástechnikai tartalékok és az utolsó pénzügyi év elején a fennálló követelésekre képzett biztosítástechnikai tartalékok összege között fennáll. Ezeknek a számításoknak a során a biztosítástechnikai tartalékokat a visszaengedményezéssel csökkentve kell kiszámítani, de az arány semmiképpen nem lehet egynél nagyobb.

(6) A (3) bekezdés ötödik albekezdésében és a (4) bekezdés hetedik albekezdésében említett részekre alkalmazandó törtszámok mindegyike egyharmadára csökken az életbiztosításéhoz hasonló technikai alapon működő egészségbiztosítás viszontbiztosítása esetében, ha:

a) fizetendő biztosítási díjat a betegségtáblák alapján a biztosításban alkalmazott matematikai módszerrel számítják ki;

b) tartalékot képeznek növekvő életkorra;

c) biztosítási pótdíjat szednek egy megfelelő összegű biztonsági ráhagyás létrehozására;

d) a biztosító legkésőbb a harmadik biztosítási év végén felmondhatja a szerződést;

▼B

e) a szerződés már meglévő szerződések esetében is lehetőséget biztosít arra, hogy növeljék a biztosítási díjat, vagy csökkentsék a kifizetéseket.

38. cikk

A minimális szavatoló tőke életbiztosítás viszontbiztosítása esetén

(1) Élet-viszontbiztosítási tevékenység esetén a minimális szavatoló tőkét a 37. cikkel összhangban kell meghatározni.

(2) E cikk (1) bekezdése ellenére, a székhely szerinti tagállam előírhatja, hogy a biztosítási tevékenységnek a 2002/83/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti, befektetési alapokhoz vagy részesedéses szerződésekhez kapcsolódó viszontbiztosítási ágazatok, továbbá a 2002/83/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 2. cikke (2) bekezdésének b), c), d) és e) pontja szerinti műveletek esetén a minimális szavatoló tőkét a 2002/83/EK irányelv 28. cikkével összhangban kell megállapítani.

39. cikk

A minimális szavatoló tőke az egyidejűleg nem-élet viszontbiztosítással és élet- viszontbiztosítással foglalkozó viszontbiztosító esetén

(1) A székhely szerinti tagállam előírja, hogy minden egyidejűleg nem-élet és élet- viszontbiztosítással foglalkozó viszontbiztosító olyan rendelkezésre álló szavatoló tőkével rendelkezzen, amely fedezi a nem-élet viszontbiztosítása és az élet-viszontbiztosítás esetén – a megfelelően a 37. és a 38. cikkel összhangban meghatározott – minimális szavatoló tőkék teljes összegét.

(2) Ha a rendelkezésre álló szavatoló tőke nem éri el az e cikk (1) bekezdésében előírt szintet, az illetékes hatóságok a 42. és 43. cikkben meghatározott intézkedéseket alkalmazzák.

3. szakasz

Biztonsági tőke

40. cikk

A biztonsági tőke összege

(1) A 37. 38. és 39. cikkben meghatározott kötelező szavatoló tőke egyharmada alkotja a biztonsági tőkét. A biztonsági tőke a 36. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében, valamint – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának jóváhagyásával – a 36. cikk (4) bekezdésének c) pontjában felsorolt elemekből áll.

(2) A biztonsági tőke összege legalább 3 000 000 euro.

Bármely tagállam rendelkezhet úgy is, hogy a zárt viszontbiztosító esetén a biztonsági tőke összege legalább 1 000 000 euro legyen.

▼B

41. cikk

A biztonsági tőke összegének felülvizsgálata

(1) Az euróban megállapított összegeket – ahogyan ezt a 40. cikk (2) bekezdése megállapítja – 2007. december 10-tól/től kezdődően évente felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó európai fogyasztói árindex változásait.

Az összeget automatikusan ki kell igazítani úgy, hogy az euróban megállapított bázisösszeget megemelik az említett indexnek az ezen irányelv hatálybalépése és a felülvizsgálati időpont közötti idő alatt bekövetkezett százalékos változásával, és ezt 100 000 euro többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó kiigazítás óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, nem kell kiigazítást végezni.

(2) A Bizottság évente tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felülvizsgálatról és az (1) bekezdésben említett kiigazított összegről.

4. fejezet

Nehéz vagy rendellenes helyzetbe került viszontbiztosítók és az engedély visszavonása

42. cikk

Nehéz helyzetbe került viszontbiztosítók

(1) Amennyiben egy viszontbiztosító nem felel meg a 32. cikk követelményeinek, a székhely szerinti tagállamának illetékes hatósága azt követően, hogy tájékoztatja a kötelezettségvállalás szerinti tagállamok illetékes hatóságait, eltilthatja azt az eszközei feletti szabad rendelkezéstől.

(2) Az olyan viszontbiztosító pénzügyi helyzetének helyreállítása érdekében, amelynek szavatoló tőkéje a 37., 38. és 39. cikkben előírt minimum alá süllyedt, a vállalkozás székhelye szerinti illetékes hatóság előírhatja a vállalkozásnak, hogy a megbízható és eredményes pénzügyi helyzet helyreállítására vonatkozó tervet nyújtson be jóváhagyásra.

Különleges körülmények között, ha az illetékes hatóság véleménye szerint a viszontbiztosító pénzügyi helyzete várhatóan tovább romlik, a hatóság korlátozhatja, vagy megtilthatja a viszontbiztosítónak az eszközei feletti szabad rendelkezési jogát is. Az illetékes hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a többi olyan tagállam hatóságait, amelyek területén a viszontbiztosító üzleti tevékenységet folytat és az előbbi hatóság kérelmére az utóbbi hatóság is meghozza ugyanazokat az intézkedéseket.

(3) Ha a szavatoló tőke mértéke a biztonsági tőke a 40. cikkben meghatározott szintje alá süllyed, a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága rövid távú pénzügyi intézkedési terv benyújtását írja elő a viszontbiztosító számára, jóváhagyás céljából.

▼B

A hatóság korlátozhatja a viszontbiztosító eszközei fölötti szabad rendelkezési jogát, vagy eltilthatja attól. Tájékoztatja a többi tagállam hatóságait, amelyek az előbbi kérésére megteszik ugyanezeket az intézkedéseket.

(4) Minden tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a biztosító székhelye szerinti tagállam kérésére az (1), (2) és (3) bekezdésekben szabályozott esetekben nemzeti jogszabályaival összhangban megtilthassa a viszontbiztosítónak a saját területén található eszközei feletti szabad rendelkezési jogát; az ilyen intézkedések által érintett eszközök körét a székhely szerinti tagállam határozza meg.

43. cikk

Pénzügyi helyreállítási terv

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy pénzügyi helyreállítási terv elkészítését írják elő a viszontbiztosítók számára, ha az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy a viszontbiztosítási szerződésekből eredő kötelezettségeiket veszély fenyegeti.

(2) A pénzügyi helyreállítási tervnek a következő három pénzügyi évvel kapcsolatosan részletes adatokat vagy igazolást kell tartalmaznia legalább a következőkről:

a) a becsült igazgatási költségek, különösen a becsült folyó általános kiadások és jutalékok;

b) egy terv, mely részletes becsléseket tartalmaz a viszontbiztosításba vételek és a viszontbiztosításba adások tekintetében a bevételekről és ráfordításokról;

c) egy előzetes mérlegterv;

d) azoknak a pénzügyi erőforrásoknak becslése, amelyeket a biztosítási kötelezettségek és a minimális szavatoló tőke fedezetére szánnak;

e) az átfogó visszaengedményezési üzletpolitika.

(3) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy amennyiben a viszontbiztosító pénzügyi helyzetének romlása miatt a biztosítottak jogait veszély fenyegeti, az illetékes hatóságok kötelezhessék a viszontbiztosítókat kötelező szavatoló tőkéjük megemelésére, annak biztosítása érdekében, hogy a közeljövőben a viszontbiztosító eleget tudjon tenni a fizetőképességi követelményeknek. Ennek a magasabb kötelező szavatoló tőkének a szintjét az (1) bekezdésben említett pénzügyi helyreállítási terv alapján állapítják meg.

(4) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy azok leértékeljék az elfogadható szavatoló tőkeelemeket, különösen akkor, ha az előző pénzügyi év vége óta jelentős változás következett be ezen elemek piaci értékében.

▼B

(5) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 37., 38. és 39. cikkel összhangban meghatározott szavatoló tőkének a visszaengedményezésre alapozott csökkentését, ha:

a) a visszaengedményezési szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a visszaengedményezési szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.

(6) Ha az illetékes hatóságok az e cikk (1) bekezdésének megfelelően pénzügyi helyreállítási tervet írtak elő a viszontbiztosító számára, mindaddig nem adhatják ki a 18. cikk szerinti igazolást, ameddig úgy vélik, hogy a viszontbiztosítási szerződésekből eredő kötelezettségek az (1) bekezdés értelmében veszélyeztetve vannak.

44. cikk

Az engedély visszavonása

(1) A viszontbiztosítótól a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága az általa megadott engedélyt visszavonhatja, ha a vállalkozás:

a) nem él az engedéllyel 12 hónapon belül, kifejezetten lemond arról, vagy több mint hat hónapon keresztül szünetelteti üzleti tevékenységét, – kivéve, ha az érintett tagállam úgy rendelkezett, hogy az engedély hatályát veszti ilyen esetekben;

b) már nem felel meg az engedélyezés feltételeinek;

c) a rendelkezésre álló idő alatt nem volt képes a 42. cikkben említett helyreállítási tervben vagy pénzügyi tervben meghatározott intézkedéseket meghozni;

d) súlyosan megsérti a rá vonatkozó rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.

Az engedély visszavonása, vagy hatályának megszűnése esetén a székhely szerinti tagállam értesíti erről a többi tagállam illetékes hatóságait, és azok meghozzák a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a viszontbiztosító területükön új ügyleteket kezdjen akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján.

(2) Minden, az engedély visszavonására vonatkozó határozatot részletesen kell indokolni, és arról az érintett viszontbiztosítót tájékoztatni kell.

IV. CÍM

A VÉGES KOCKÁZATÚ VISZONTBIZTOSÍTÁSRA ÉS A KÜLÖNLEGES CÉLÚ GAZDASÁGI ESZKÖZÖKRE VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

45. cikk

A véges kockázatú viszontbiztosítás

(1) A székhely szerinti tagállam különleges rendelkezéseket állapíthat meg a véges kockázatú viszontbiztosítási tevékenységek folytatására, az alábbiak tekintetében:

— kötelező feltételek, amelyeket minden kibocsátott szerződésbe bele kell foglalni,

▼B

— megbízható ügyviteli és számviteli eljárások, megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusok és kockázatkezelési előírások,

— számviteli, prudenciális, és a statisztikai tájékoztatási követelmények,

— biztosítástechnikai tartalékok létrehozása annak biztosítása, hogy ezek megfelelőek, megbízhatóak és célszerűek,

— befektetés biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközökbe, annak biztosítására, hogy figyelembe veszik a viszontbiztosító által végrehajtott tevékenység típusát, különösen a várható kártérítésiigény-kifizetések természetét, összegét és futamidejét, oly módon, hogy elegendő, likvid, biztonságos, jövedelmező és összhangban áll az eszközökkel,

— a rendelkezésre álló szavatoló tőkére, a kötelező szavatoló tőkére és a minimális biztonsági tőkére vonatkozó szabályok, amelyeket a viszontbiztosító fenntart a véges kockázatú viszontbiztosítási tevékenységek tekintetében.

(2) Az átláthatóság érdekében és az (1) bekezdés alkalmazásában, a tagállamok haladéktalanul közlik a Bizottsággal a nemzeti jogukban megállapított valamennyi intézkedés szövegét.

46. cikk

Különleges célú gazdasági eszközök

(1) Amennyiben egy tagállam úgy határoz, hogy lehetővé teszi területén különleges célú gazdasági eszközök létrehozását ezen irányelv értelmében, erre vonatkozóan köteles előzetes hivatalos engedély megszerzését előírni.

(2) Az a tagállam, ahol különleges célú gazdasági eszközt létesítettek, megállapítja azokat a feltételeket, amelyek figyelembevételével egy ilyen intézet folytathatja tevékenységeit. E tagállam különösen a következők tekintetében állapít meg szabályokat:

— az engedély hatálya,

— kötelező feltételek, amelyeket minden kibocsátott szerződésbe bele kell foglalni,

— olyan személyek általi működtetés, akik jó hírnévvel és megfelelő szakképesítéssel rendelkeznek,

— helyes és megfelelő követelmények a részvényesekre vagy azon tagokra vonatkozóan, akik minősített tulajdoni hányaddal rendelkeznek a különleges célú gazdasági eszközben,

— megbízható ügyviteli és számviteli eljárások, megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusok és kockázatkezelési előírások,

— számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatási követelmények,

— a különleges célú gazdasági eszközök fizetőképességével kapcsolatos szabályok.

▼B

(3) Az átláthatóság érdekében a tagállamok haladéktalanul közlik a Bizottsággal a nemzeti jogukban a (2) bekezdés alkalmazásával kapcsolatban megállapított valamennyi intézkedés szövegét.

V. CÍM

A LETELEPEDÉS JOGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

47. cikk

A jogszabályi rendelkezéseket be nem tartó viszontbiztosítók

(1) Ha a működés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy a területükön fiókteleppel rendelkező, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató viszontbiztosító nem tartja be az e tagállamban rá vonatkozó jogi előírásokat, előírják az érintett viszontbiztosító számára, hogy a rendellenes helyzetet megszüntesse. Egyidejűleg a vizsgálati eredményeket a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága elé terjesztik.

Ha a székhely szerinti tagállam által meghozott intézkedések ellenére, vagy azért, mert ezek az intézkedések elégtelennek bizonyulnak, a viszontbiztosító továbbra is sérti az érintett tagállamban hatályos jogszabályi rendelkezéseket, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatása után, ez a tagállam meghozhatja a helyénvaló intézkedéseket a további szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására, ideértve a szigorúan szükséges mértékig azt is, hogy megakadályozza, hogy a vállalkozás a területén új biztosítási szerződéseket kössön. A tagállamok biztosítják, hogy területeiken az ilyen viszontbiztosítókra vonatkozó intézkedések meghozatalához szükséges joganyag rendelkezésre álljon.

(2) A (1) bekezdés értelmében hozott bármely intézkedést, amely bírság kiszabását, vagy a biztosítási tevékenység folytatásának korlátozását eredményezi, megfelelően indokolni kell, és az érintett viszontbiztosítóval közölni kell.

48. cikk

Felszámolás

Viszontbiztosító felszámolása esetén a fióktelep által elvállalt, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződésekből származó kötelezettségeket ugyanolyan módon kell kezelni, mint a vállalkozás egyéb biztosítási szerződéseiből származó követeléseket.

VI. CÍM

A KÖZÖSSÉGEN KÍVÜL FŐIRODÁVAL RENDELKEZŐ ÉS A KÖZÖSSÉG TERÜLETÉN VISZONTBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉGET FOLYTATÓ VISZONTBIZTOSÍTÓK

49. cikk

A viszontbiztosítási tevékenység folytatásának elvei és feltételei

A tagállam az olyan viszontbiztosítókkal szemben, amelyek főirodája a Közösségen kívül található, és területén viszontbiztosítási tevékenységbe kezdenek vagy ilyent végeznek, nem alkalmazhat olyan

▼B

rendelkezéseket, amelyek kedvezőbb bánásmódot eredményeznének a számukra, mint amilyenben azok a viszontbiztosítók részesülnek, amelyek főirodája abban a tagállamban van.

50. cikk

Harmadik országokkal kötött megállapodások

(1) A Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak tárgyalások folytatására egy vagy több harmadik országgal, hogy megállapodás szülessen a felügyelet gyakorlásának módját illetően:

a) olyan viszontbiztosítók felett, amelyeknek főirodája harmadik országban van és viszontbiztosítási tevékenységet végeznek a Közösség területén;

b) olyan viszontbiztosítók felett, amelyeknek főirodája a Közösség területén található, és viszontbiztosítási tevékenységet végeznek valamely harmadik ország területén.

(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodások különösen arra irányulnak, hogy a prudenciális szabályozás egyenlő feltételei között biztosítsák a viszontbiztosítók valamennyi szerződő fél területén történő hatékony piacra jutásának feltételeit és rendelkezzenek a viszontbiztosítás terén a felügyeleti szabályok és gyakorlat kölcsönös elismeréséről.

a) hogy a tagállamok illetékes hatóságai hozzá tudjanak férni az olyan viszontbiztosítók felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek főirodája a Közösség területén található, és amelyek az érintett harmadik országok területén is üzleti tevékenységet folytatnak;

b) hogy harmadik országok illetékes hatóságai hozzá tudjanak férni az olyan viszontbiztosítók felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek főirodája területükön található, és amelyek a Közösség területén folytatnak üzleti tevékenységet.

(3) A Szerződés 300. cikke (1) és (2) bekezdésének sérelme nélkül, a Bizottság az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottság segítségével megvizsgálja az e cikk (1) bekezdésében említett tárgyalások eredményét és az abból eredően kialakult helyzetet.

VII. CÍM

A HARMADIK ORSZÁG JOGA ÁLTAL SZABÁLYOZOTT ANYAVÁLLALATOK LEÁNYVÁLLALATAIRA ÉS AZ ILYEN ANYAVÁLLALATOK ÁLTALI RÉSZESEDÉSSZERZÉSRE ALKALMAZANDÓ SZABÁLYOK

51. cikk

A tagállamok által a Bizottságnak nyújtott tájékoztatás

A tagállamok illetékes hatóságai tájékoztatják a Bizottságot és más tagállamok illetékes hatóságait a következőkről:

a) minden olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat számára nyújtott engedélyről, amelynek egy vagy több anyavállalatára harmadik ország joga irányadó;

▼B

b) ha egy ilyen anyavállalat egy közösségbeli viszontbiztosítóban részesedést szerez, amelynek eredményeként ez utóbbi az ennek leányvállalatává válik.

Ha egy olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat az a) pontban említett engedélyt kap, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza, akkor az illetékes hatóságok által a Bizottságnak megküldött értesítésben ismertetni kell a csoport felépítését is.

52. cikk

Harmadik országokban a közösségi viszontbiztosítókkal szembeni bánásmód

(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az általános problémákról, amelyeket a náluk működő viszontbiztosítók tapasztaltak harmadik országba történő letelepedésük és működésük, vagy tevékenységük harmadik országban történő folytatása során.

(2) A Bizottság időszakonként jelentést készít, megvizsgálva a közösségi viszontbiztosítókkal szemben harmadik országokban tanúsított bánásmódot a (3) bekezdésben említettek szerint, nevezetesen a közösségi viszontbiztosítók harmadik országban történő letelepedését, a harmadik országbeli biztosítókban történő részesedésszerzést, az ilyen letelepedett vállalkozások biztosítási tevékenységeinek folytatását, valamint a Közösségből a harmadik országokba irányuló határon átnyúló viszontbiztosítási szolgáltatások nyújtását. A Bizottság a jelentést a Tanácsnak a megfelelő javaslatokkal vagy ajánlásokkal együtt nyújtja be.

(3) Ha a Bizottság a (2) bekezdésben említett jelentések vagy egyéb információk alapján úgy véli, hogy egy harmadik országban nem biztosítják a közösségbeli viszontbiztosítók számára a hatékony piacra jutást, a Bizottság ajánlást nyújthat be a Tanácsnak, hogy hatalmazza fel tárgyalások folytatására annak érdekében, hogy a közösségi viszontbiztosítók számára hatékonyabb piacra jutási lehetőségeket érjenek el.

(4) Az e cikk értelmében hozott intézkedéseknek meg kell felelniük a nemzetközi megállapodások értelmében – különösen a Kereskedelmi Világszervezetben – a Közösséget terhelő kötelezettségeknek.

VIII. CÍM

EGYÉB RENDELKEZÉSEK

53. cikk

A bírósághoz fordulás joga

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvnek végrehajtása érdekében elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján a viszontbiztosítókra vonatkozóan hozott határozatokkal szemben a viszontbiztosítónak joga legyen bírósághoz fordulni.

54. cikk

A tagállamok és a Bizottság közötti együttműködés

(1) A tagállamok együttműködnek a viszontbiztosítás felügyeletének Közösségen belüli megkönnyítése, valamint ezen irányelv alkalmazása érdekében.

▼B

(2) A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek a viszontbiztosítás felügyeletének Közösségen belüli megkönnyítése, valamint az irányelv alkalmazása során adódó bármilyen nehézség vizsgálata érdekében.

55. cikk

A bizottság eljárása

(1) A Bizottság munkáját az európai biztosítási és foglalkoztatói-nyugdíj-bizottság segíti.

▼M2

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését, valamint 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.

_____

▼B

56. cikk

Végrehajtási intézkedések

▼M2

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek, többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló alábbi végrehajtási intézkedéseket az 55. cikk (2) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni:

▼B

a) az I. mellékletben meghatározott társasági formák bővítése;

b) a szavatoló tőkét alkotó, a 36. cikkben felsorolt elemek tisztázása az új pénzügyi eszközök megjelenésének figyelembevétele céljából;

c) a 37. cikk (3) és (4) bekezdésében meghatározott minimális szavatoló tőke kiszámításához felhasznált biztosítási díjak és kárigények összegének 50 %-ig történő felemelése, a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában a 11., 12. és 13. szám alatt felsorolt ágazatokban, egyes viszontbiztosítási tevékenységek vagy szerződéstípusok esetén, e tevékenységek vagy szerződések jellegzetességeinek figyelembevétele érdekében;

d) a 40. cikk (2) bekezdésében meghatározott kötelező biztonsági tőke módosítása a gazdasági és pénzügyi fejlemények figyelembevétele céljából;

e) a 2. cikkben szereplő fogalommeghatározások tisztázása ezen irányelv Közösségen belüli egységes alkalmazásának biztosítása érdekében;

▼M1

f) a 19a. cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumok kiigazítása a jövőbeni fejlemények figyelembevétele és ezen irányelv egységes alkalmazása érdekében.

▼B

IX. CÍM

MÓDOSULÓ IRÁNYELVEK

57. cikk

A 73/239/EGK irányelv módosításai

A 73/239/EGK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 12a. cikk (1) és (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Konzultációt kell folytatni a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának olyan nem életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata; vagy

b) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítót vagy viszontbiztosítót ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan, nem életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata; vagy

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.”

2. Az 13. cikk (2) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„A viszontbiztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a biztosító által egy a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (*) összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy az életbiztosításról szóló, 2002. november 5-i 2002/83/EK tanácsi irányelvvel (**) összhangban engedélyezett biztosítóval kötött viszontbiztosítási szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító pénzügyi stabilitásával közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.

(*) HL L 323, 2005.12.9., 1. o.
(**) HL L 345., 2002.12.19., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv.”

3. A 15. cikk (2) és (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosító számára, hogy az ezen irányelv 15a. cikkében említett biztosítástechnikai tartalékokat a 88/357/EGK irányelv 6. cikkének rendelkezéseivel összhangban az egész üzletköre figyelembevételével, a megfelelő eszközökkel fedezze. A Közösségben fennálló kockázatok tekintetében

▼B

ezeket az eszközöket a Közösségben kell elhelyezni. A tagállamok nem követelhetik meg a biztosítóktól, hogy eszközeiket egy meghatározott tagállamban helyezzék el. A székhely szerinti tagállam azonban engedélyezheti az eszközök elhelyezésére vonatkozó szabályok lazítását.

(3) A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be olyan bruttó tartalékképzési rendszert, amely a függőkár-tartalék és a meg nem szolgált díjak fedezetére szolgáló eszközök lekötését kívánja meg, a viszontbiztosító tevékenységet végzőtől, ha ez a vállalkozás egy, a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyezett viszontbiztosító, vagy egy biztosító, vagy egy, a 2002/83/EK irányelvvel összhangban engedélyezett biztosító.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam engedélyezi, hogy a biztosítástechnikai tartalékot olyan viszontbiztosítási tevékenységet végző vállalkozással szembeni követelések fedezzék, amely nem a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyezett viszontbiztosító, illetve nem a 2002/83/EK irányelvvel összhangban engedélyezett biztosító, a tagállam köteles megállapítani az ilyen követelések elfogadásának feltételeit.”

4. A 16. cikk (2) bekezdése a következőképpen módosul:

a) az első albekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) tartalékok (kötelező tartalékok és szabad tartalékok), amelyek nem kötődnek a vállalt biztosítási kötelezettségekhez;”;

b) a negyedik számozatlan bekezdés bevezetése és a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„A rendelkezésre álló szavatoló tőkéből le kell vonni az alábbi tételeket:

a) a biztosító részesedései:

— az ezen irányelv 6. cikke, a 2002/83/EK irányelv 4. cikke, illetve a 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének b) pontja szerinti biztosítókban,

— a 2005/68/EK irányelv 3. cikke szerinti viszontbiztosítókban vagy a 98/78/EK irányelv 1. cikkének (1) bekezdése szerinti nem-tagországbeli viszontbiztosítókban,

— a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosítási holdingtársaságokban,

— a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetekben és pénzügyi intézményekben,

— a 93/22/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdése és a 93/6/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének (4) és (7) bekezdése szerinti befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben;”

▼B

5. A 16a. cikk a következőképpen módosul:

a) a (3) bekezdés hetedik albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az utolsó három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is a vállalkozás által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma; ez a szám semmiképpen nem lehet kisebb 50 %-nál. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközöktől behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként.”

b) a (4) bekezdés hetedik albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az utolsó három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is a vállalkozás által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma; ez a szám semmiképpen nem lehet kisebb 50 %-nál. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközökből behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként.”

6. A szöveg a következő, 17b. cikkel egészül ki:

„17b. cikk

(1) Minden tagállam előírja a viszontbiztosítási tevékenységet folytató, és területén főirodával rendelkező biztosító számára, hogy az egész üzleti tevékenységre vonatkozóan hozzon létre egy minimális rendkívüli tartalékalapot a 2005/68/EK irányelv 40. cikkével összhangban, amennyiben teljesül egy a következő feltételek közül:

a) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja összes díj 10 %-át;

b) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja az 50 000 000 eurót;

c) a viszontbiztosításba vételek eredményeként számított biztonságtechnikai tartalék összege meghaladja összes biztosítási díj 10 %-át.

(2) Bármely tagállam dönthet úgy is, hogy az e cikk (1) bekezdésében említett olyan biztosítók esetében, amelyek főirodája a területén található, a viszontbiztosításba vételi tevékenységeikre a 2005/68/EK irányelv 34. cikkének rendelkezéseit alkalmazza, amennyiben az említett (1) bekezdésben meghatározott feltételek valamelyike teljesül.

▼B

Ebben az esetben az érintett tagállam előírja, hogy a biztosító által a viszontbiztosításba vételeinek megfelelő biztonságtechnikai tartalékok fedezetére alkalmazott valamennyi eszközt el kell határolni, és a biztosító közvetlen biztosítási tevékenységeitől elkülönítve kell kezelni, az átruházás lehetősége nélkül. Ilyen esetekben – és kizárólag a viszontbiztosítás vételi tevékenységeik vonatkozásában – a biztosítókra a 92/49/EGK irányelv (*) 20., 21. és 22. cikkét, valamint a 88/357/EGK irányelv I. mellékletét nem kell alkalmazni.

Minden tagállam biztosítja, hogy illetékes hatóságaik ellenőrzik a második albekezdésben előírt elkülönítést.

(3) Ha a Bizottság a 2005/68/EK irányelv 56. cikkének c) pontja alapján úgy határoz, hogy megemeli az említett irányelv 37. cikkének (3) és (4) bekezdésében előírt minimális szavatoló tőke kiszámításához figyelembe vett összegeket, valamennyi tagállam alkalmazza az e cikk (1) bekezdésében említett ilyen biztosítókra az említett irányelv 35–39. cikkének rendelkezéseit a viszontbiztosításba vételi tevékenységük tekintetében.

_____

(*) Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (harmadik nem-életbiztosítási irányelv) (HL L 228., 1992.8.11., 1. o.). A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.”

7. A 20a. cikk (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 16a. cikkel összhangban meghatározott szavatoló tőkének a viszontbiztosításra alapozott csökkentését, ha:

a) a viszontbiztosítási szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a viszontbiztosítási szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.”

58. cikk

A 92/49/EGK irányelv módosításai

A 92/49/EGK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 15. cikk (1a) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1a) Amennyiben az (1) bekezdésben említett részesedéseket egy másik tagállamban engedélyezett biztosító, viszontbiztosító, hitelintézet vagy befektetési vállalkozás, illetve ilyen jogi személy anyavállalata, vagy ilyen vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy szerzi meg, és amennyiben az ügylet következményeként az a vállalkozás, amelyben a vevő részesedés megszerzésére tesz ajánlatot a vevő leányvállalatává válna, illetve a vevő ellenőrzése alá kerülne, az ügylet vizsgálatához le kell folytatni a 73/239/EGK irányelv 12a. cikkében említett előzetes konzultációt.”

▼C1

2. A 16. cikk (4), (5) és (5a) bekezdése helyébe a következők lépnek:

▼B

„(4) Az (1) vagy (2) bekezdés alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel:

— annak ellenőrzésére, hogy a biztosítási tevékenység megkezdésének feltételei teljesülnek-e, valamint e tevékenység folyamatos ellenőrzésének előmozdítására, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a minimális szavatoló tőke, az adminisztratív és számviteli eljárások és a belső ellenőrzési mechanizmusok folyamatos ellenőrzésére,

— szankciók alkalmazására,

— az illetékes hatóságok határozatai elleni közigazgatási jogorvoslatok esetén, vagy

▼C1

— az 56. cikk alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban, vagy az ezen irányelvben, és a biztosítókkal és viszontbiztosítókkal kapcsolatban elfogadott más irányelvekben előírt különleges rendelkezések alapján.

▼B

(5) Az (1) és (4) bekezdés nem akadályozza az információcserét egy tagállamon belül, ahol ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, vagy tagállamok között, az illetékes hatóságok és:

— a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek hatósági felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között,

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, továbbá más hasonló eljárásokban résztvevő testületek között, és

— a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között,

felügyeleti feladataik ellátása során, sem pedig a garanciaalapot kezelő, illetve a kötelező felszámolási eljárást végző intézményeknek a feladataik ellátásához szükséges tájékoztatás megadását. Az (1) bekezdésben meghatározott üzleti titoktartás kötelezettsége vonatkozik az ilyen hatóságoknak, intézményeknek és személyeknek átadott információra is.

(6) Az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő intézmények felügyeletét ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók, viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényesen előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók vagy viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó intézmények között.

▼B

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

— e tájékoztatás az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja,

— az ezzel összefüggésben kapott információra az (1) bekezdésben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak,

— amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és intézményeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információkat.”

3. A 21. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

a) a bevezető szöveg helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A székhely szerinti tagállam nem engedélyezheti a biztosítóknak, hogy biztosítástechnikai tartalékaikat és káringadozási tartalékaikat a következő eszközkategóriákon kívül eső eszközökkel fedezzék:”

b) a B. pont f) alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„f) viszontbiztosítási tevékenységet végző, illetve a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 46. cikkében említett különleges célú gazdasági eszközök tartozásai, beleértve ezek részesedését a biztosítástechnikai tartalékokban.

(*) HL L 323, 2005.12 9., 1. o.”

c) a C. pont harmadik albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az első albekezdésben felsorolt bármilyen eszköz vagy eszközkategória bevonása nem jelenti azt, hogy mindezeket az eszközöket automatikusan el kellene fogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. A székhely szerinti tagállam határozza meg az elfogadható eszközök alkalmazásának feltételeit előíró részletes szabályokat.”

4. A 22. cikk (1) bekezdésében a bevezető helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A biztonságtechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközök tekintetében a székhely szerinti tagállam megköveteli minden biztosítótól, hogy ne fektessen be többet, mint:”

59. cikk

A 98/78/EK irányelv módosításai

A 98/78/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A cím helyébe a következő szöveg lép:

„A biztosítási csoportok biztosítóinak és viszontbiztosítóinak kiegészítő felügyeletéről szóló, 1998. október 27-i 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv.”

▼B

2. A 1. cikk a következőképpen módosul:

a) A c), az i), a j) és a k) pontok helyébe a következő szöveg lép:

„c) »viszontbiztosító«: olyan vállalkozás, amely a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 3. cikkének megfelelően hivatalos engedélyt kapott;

(*) HL L 323, 2005.12 9., 1. o.”

„i) »biztosítási holdingtársaság«: olyan anyavállalat, amelynek fő üzleti tevékenysége abban áll, hogy olyan leányvállalatokban szerezzen részesedést vagy rendelkezzen részesedéssel, amelyek kizárólag vagy elsősorban biztosítók, viszontbiztosítók vagy nem tagországbeli biztosítók, vagy nem tagországbeli állami viszontbiztosítók, amelyek közül legalább egy leányvállalatnak biztosítónak vagy viszontbiztosítónak kell lennie, és amely anyavállalat a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) értelmében nem minősül vegyes pénzügyi holdingtársaságnak;

j) »vegyes tevékenységű biztosítási holdingtársaság«: olyan anyavállalat, amely nem biztosító, nem tagországbeli biztosító, viszontbiztosító, nem tagországbeli viszontbiztosító egy biztosítási holdingtársaság vagy egy vegyes tevékenységű pénzügyi holdingtársaság a 2002/87/EK irányelv értelmében, és amelynek a leányvállalatai között legalább egy biztosító vagy viszontbiztosító van;

k) »illetékes hatóságok«: azok a nemzeti hatóságok, amelyeket törvény vagy rendelet biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletére hatalmaz fel.

(*) HL L 35., 2003.2.11., 1. o. A 2005/1/EK irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv.”

b) A szöveg a következő ponttal egészül ki:

„l) »nem tagországbeli viszontbiztosító«: olyan vállalkozás, amelynek a 2005/68/EK irányelv 3. cikke értelmében engedélyre lenne szüksége, amennyiben főirodája a Közösségen belül lenne;”

3. A 2., 3. és 4. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„2.cikk

A biztosítók és viszontbiztosítók kiegészítő felügyeletének alkalmazási esetei

(1) A biztosítók és viszontbiztosítók felügyeletének szabályait meghatározó 73/239/EGK irányelv, az életbiztosításról szóló, 2002. november 5-i 2002/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) és a 2005/68/EK irányelv rendelkezésein túlmenően a tagállamok minden olyan biztosító és viszontbiztosító felett

▼B

felügyeletet gyakorolnak, amely legalább egy biztosítóban, viszontbiztosítóban, nem tagországbeli biztosítóban, vagy nem tagországbeli viszontbiztosítóban részesedő vállalkozás, az 5., 6., 8. és 9. cikkben szabályozott módon kiegészítve.

(2) Minden olyan biztosító vagy viszontbiztosító, amelynek az anyavállalata biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy nem tagországbeli viszontbiztosító, az 5. cikk (2) bekezdésében, valamint a 6., 8. és 10. cikkben előírt módon történő kiegészítő felügyelet alatt áll.

(3) Minden olyan biztosító vagy viszontbiztosító, amelynek az anyavállalata vegyes tevékenységű biztosítási holdingtársaság, az 5. cikk (2) bekezdésében, valamint a 6. és 8. cikkben előírt módon történő kiegészítő felügyelet alatt áll.”

3. cikk

A kiegészítő felügyelet hatálya

(1) A 2. cikknek megfelelően a kiegészítő felügyelet gyakorlása semmilyen szempontból nem jelenti azt, hogy az illetékes hatóságoknak harmadik ország biztosítójával, harmadik ország viszontbiztosítójával, biztosítási holdingtársasággal, vegyes tevékenységű biztosítási holdingtársasággal kapcsolatban egyedi felügyeletet kell gyakorolniuk.

(2) A kiegészítő felügyelet az 5., 6., 8., 9. és 10. cikkben említett alábbi vállalkozásokat veszi figyelembe:

— a biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozásai,

— a biztosítóban vagy viszontbiztosítóban részesedő vállalkozások,

— a biztosítóban vagy viszontbiztosítóban részesedő vállalkozás kapcsolt vállalkozásai.

(3) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az I. melléklet 2.5. pontja és a II. melléklet 4. pontja rendelkezéseinek sérelme nélkül, nem veszik figyelembe a 2. cikkben említett kiegészítő felügyelet során azokat a vállalkozásokat, amelyek alapító okirat szerinti székhelye harmadik országban van, amennyiben a szükséges információ átadása jogi akadályokba ütközik.

Továbbá a kiegészítő felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságok az alább felsorolt esetekben eseti alapon úgy dönthetnek, hogy a 2. cikkben említett kiegészítő felügyelet során bizonyos vállalkozásokat nem vesznek figyelembe:

— ha az adott vállalkozásnak a biztosítók vagy viszontbiztosítók kiegészítő felügyelete célkitűzéseit illetően elhanyagolható a jelentősége;

— ha a vállalkozás pénzügyi helyzetének a figyelembevétele a biztosítók vagy viszontbiztosítók kiegészítő felügyelete célkitűzéseit illetően nem lenne megfelelő vagy félrevezető lenne.

4. cikk

A kiegészítő felügyeletet gyakorló illetékes hatóságok

(1) A kiegészítő felügyeletet annak a tagállamnak az illetékes hatóságai gyakorolják, amelyben a biztosító vagy viszontbiztosító

▼B

a 73/239/EGK irányelv 6. cikke vagy a 2002/83/EK irányelv 4. cikke vagy a 2005/68/EK irányelv 3. cikke értelmében megkapta a hivatalos engedélyt.

(2) Ha a két vagy több tagállamban engedélyezett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak ugyanaz a biztosítási holdingtársaság, viszontbiztosító, harmadik ország biztosítója, harmadik ország viszontbiztosítója vagy vegyes tevékenységű biztosítási holdingtársaság az anyavállalata, az érintett tagállamok illetékes hatóságai megállapodást köthetnek arról, hogy melyikük felel a kiegészítő felügyelet gyakorlásáért.

(3) Amennyiben a tagállamban több hatóság felel a biztosítók és viszontbiztosítók prudenciális felügyeletéért, az illető tagállam teszi meg a szükséges intézkedéseket a hatóságok közötti koordináció megszervezésére.

_____

(*) HL L 345., 2002.12.19., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

4. Az 5. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok előírják, hogy az illetékes hatóságok követeljék meg a kiegészítő felügyelet hatálya alá tartozó összes biztosítótól vagy viszontbiztosítótól, hogy a kiegészítő felügyelet céljaival kapcsolatos adatok és információk előállítására megfelelő belső ellenőrzési mechanizmussal rendelkezzen.”

5. A 6., 7. és 8. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„6. cikk

Az információhoz való hozzáférés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kiegészítő felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságaik minden olyan információhoz hozzáférnek, amely az ilyen kiegészítő felügyeletre kötelezett biztosító vagy viszontbiztosító felügyeletéhez szükséges. Az illetékes hatóságok a szükséges információ megszerzése érdekében csak akkor fordulhatnak közvetlenül a 3. cikk (2) bekezdésében említett vállalkozásokhoz, ha a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól megkérték az információt, de azt nem kapták meg.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságaik területükön belül saját maguk, vagy az erre a célra kijelölt személyek közvetítésével elvégzik az (1) bekezdésben említett információ helyszíni ellenőrzését az alábbi vállalkozásoknál:

— kiegészítő felügyeletre kötelezett biztosító,

— kiegészítő felügyeletre kötelezett viszontbiztosító,

— az említett biztosító leányvállalatai,

— az említett viszontbiztosító leányvállalatai,

— az említett biztosító anyavállalatai,

— az említett viszontbiztosító anyavállalatai,

▼B

— az említett biztosító anyavállalatának leányvállalatai,

— az említett viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalatai.

(3) Amennyiben e cikk alkalmazása során valamely tagállam illetékes hatósága egyes esetekben ellenőrizni kívánja a másik tagállamban található olyan vállalkozásra vonatkozó fontos információt, amely kiegészítő felügyeletre kötelezett kapcsolódó biztosító, kapcsolódó viszontbiztosító, leányvállalat, anyavállalat vagy a biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalata, fel kell kérnie a másik tagállam illetékes hatóságát az ellenőrzés elvégeztetésére. Az ilyen felkéréssel megkeresett hatóságnak hatásköre keretein belül saját magának kell elvégeznie az ellenőrzést, vagy lehetővé kell tennie, hogy a felkérő hatóság vagy egy könyvvizsgáló vagy szakértő elvégezze azt.

Az ellenőrzést kérő illetékes hatóság, ha kívánja, részt vehet az ellenőrzésben, amennyiben nem saját maga végzi az ellenőrzést.

7. cikk

Az illetékes hatóságok közötti együttműködés

(1) Ha a különböző tagállamokban alapított biztosítók vagy viszontbiztosítók közvetlenül vagy közvetetten kapcsolt vállalkozások, vagy közös részesedő vállalkozással rendelkeznek, az összes tagállam illetékes hatósága felkérésre átad egymásnak minden olyan vonatkozó információt, amely az irányelv alapján a felügyelet gyakorlását lehetővé teszi vagy megkönnyíti, és saját kezdeményezésére átadja azokat az információkat, amelyek véleménye szerint lényegesek lehetnek a többi illetékes hatóság számára.

(2) Amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító és vagy a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2000. március 20-i 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (*) meghatározott hitelintézet vagy az értékpapír befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelvben (**) meghatározott befektetési vállalkozás vagy mindkettő közvetlenül vagy közvetetten kapcsolt vállalkozások, vagy közös részesedő vállalkozással rendelkeznek, az illetékes hatóságok és a többi ilyen vállalkozás felügyeletéért közösen felelős hatóság szorosan együttműködnek. Saját felelősségük sérelme nélkül, különösen az irányelv keretében ezek a hatóságok átadják egymásnak azokat az információkat, amelyek megkönnyíthetik feladatuk ellátását.

(3) Az ezen irányelv alapján kapott információ és különösen az irányelvben előírt, az illetékes hatóságok közötti információcsere az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (***) 16. cikke és a 2002/83/EK 16. cikkében és a 2005/68/EK irányelv 24–30. cikkében meghatározott üzleti titoktartási kötelezettség alá tartozik.

▼B

8. cikk

Csoporton belüli ügyletek

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok általános felügyeletet gyakoroljanak az alábbiak közötti ügyletek felett:

a) biztosítók vagy viszontbiztosítók és:

   i. a biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozásai;

   ii. a biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozásai;

   iii. a biztosítóban vagy viszontbiztosítóban részesedő vállalkozás kapcsolt vállalkozásai;

b) a biztosító vagy a viszontbiztosító, amely részesedéssel rendelkezik azon természetes személy:

   i. a biztosítóban, a viszontbiztosítóban vagy annak kapcsolt vállalkozásában;

   ii. a biztosítóban vagy viszontbiztosítóban részesedéssel rendelkező vállalkozás;

   iii. a biztosítóban vagy viszontbiztosítóban részesedő vállalkozás kapcsolt vállalkozása.

Ezek az ügyletek kiterjednek különösen a:

— kölcsönökre,

— garanciákra és mérlegen kívüli ügyletekre,

— elfogadható szavatolótőke-elemekre,

— befektetésekre,

— viszontbiztosítási és visszaengedményezési műveletekre,

— költségmegosztási megállapodásokra.

(2) A tagállamok előírják a biztosítóknak és a viszontbiztosítóknak olyan megfelelő kockázatkezelési folyamatok és belső ellenőrzési mechanizmusok, beleértve hatékony beszámolási és számviteli eljárások intézményesítését, amelyek alkalmasak az ügyletek (1) bekezdés szerinti meghatározására, mérésére, nyomon követésére és ellenőrzésére. A tagállamok előírják továbbá, hogy a biztosítók és a viszontbiztosítók évente legalább egyszer beszámoljanak az illetékes hatóságoknak a jelentősnek minősülő ügyletekről. Ezeket a folyamatokat és mechanizmusokat az illetékes hatóságok felügyelik.

Amennyiben ennek az információnak az alapján úgy tűnik, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító fizetőképessége veszélyben van vagy veszélybe kerülhet, az illetékes hatóság a biztosító vagy viszontbiztosító szintjén megteszi a megfelelő intézkedéseket.

(*) HL L 126., 2000.5.26., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

(**) HL L 141., 1993.6.11., 27. o. A legutóbb a 2002/87/EK irányelvvel módosított irányelv.

(***) HL L 228., 1992.8.11., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.”

(6) A 9. cikk (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

▼B

„(3) Ha az (1) bekezdésben említett számítás szerint a módosított szavatoló tőke negatív, az illetékes hatóságok a kérdéses biztosító vagy viszontbiztosító szintjén megteszik a megfelelő intézkedéseket.”

(7) A 10. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„Biztosítási holdingtársaságok, nem tagországbeli biztosítók és nem tagországbeli viszontbiztosítók”

b) a (2) és a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A számítás a 2. cikk (2) bekezdésében említett esetben magában foglalja a biztosítási holdingtársaság összes kapcsolt vállalkozását, a harmadik állam biztosítóját vagy a harmadik állam viszontbiztosítóját, a II. mellékletben előírt módon.

(3) Ha ennek a számításnak az alapján az illetékes hatóságok arra a következtetésre jutnak, hogy a holding biztosító biztosítási leányvállalatának vagy viszontbiztosítójának, vagy harmadik ország biztosítójának, vagy harmadik ország viszontbiztosítójának a fizetőképessége veszélybe került, vagy veszélybe kerülhet, az érintett biztosító vagy viszontbiztosító szintjén megteszik a megfelelő intézkedéseket.”

(8) A 10a. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) olyan viszontbiztosítók, amelyeknek részesedő vállalkozásként a 2. cikk szerinti olyan vállalkozásaik vannak, amelyeknek főirodája harmadik országban található;

c) olyan, harmadik országban működő biztosítók, vagy harmadik országban működő viszontbiztosítók, amelyeknek részesedő vállalkozásként a 2. cikk szerinti olyan vállalkozásaik vannak, amelyeknek főirodája a Közösségen területén található.”

b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodásoknak különösen annak biztosítására kell törekedniük, hogy:

a) a tagállamok illetékes hatóságai hozzájuthassanak a Közösségen belül található főirodával, valamint a Közösségen kívüli leányvállalatokkal vagy részesedésekkel rendelkező biztosítók és viszontbiztosítók kiegészítő felügyeletének ellátásához szükséges információkhoz; és

b) a harmadik országbeli illetékes hatóságok hozzájuthassanak a saját területükön található főirodával, valamint egy vagy több tagállamban leányvállalatokkal vagy részesedésekkel rendelkező biztosítók és viszontbiztosítók kiegészítő felügyeletének ellátásához szükséges információkhoz.”

(9) A 98/78/EK irányelv I. és II. melléklete helyébe ezen irányelv II. mellékletének szövege lép.

▼B

60. cikk

A 2002/83/EK irányelv módosításai

A 2002/83/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (1) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„s) »viszontbiztosító«: a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 2. cikkének c) pontja szerinti viszontbiztosító;”

(*) HL L 323, 2005.12.9., 1. o.

2. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„9a. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival

(1) Konzultációt kell folytatni a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának olyan életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata; vagy

b) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítót vagy viszontbiztosítót ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata; vagy

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással az ugyanazon csoporthoz tartozó másik vállalkozás részvényeseinek alkalmasságára, valamint a vállalkozás vezetésében részt vevő igazgatóság tagjai jó hírnevének és szakmai felkészültségének értékelése során. Az illetékes hatóságok kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják azokat a részvényesek alkalmasságára, valamint az igazgatóság tagjai jó hírnevére és szakmai felkészültségére vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek a másik illetékes hatóság számára egy engedély kiállításához, továbbá a működési feltételek betartásának folyamatos értékeléséhez.”

▼B

3. A 10. cikk (2) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„A biztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a biztosító által egy, a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy egy, a 73/239/EGK irányelvvel vagy az ezen irányelvvel összhangban engedélyezett biztosítóval kötött viszontbiztosítási szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító pénzügyi stabilitásával közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.”

4. A 15. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Amennyiben az e cikk (1) bekezdésében említett részesedéseket egy másik tagállamban engedélyezett biztosító, viszontbiztosító, hitelintézet vagy befektetési vállalkozás, illetve ilyen vállalkozás anyavállalata, vagy ilyen vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy szerzi meg, és amennyiben az ügylet következményeként az a vállalkozás, amelyben a vevő részesedés megszerzésére tesz ajánlatot a vevő leányvállalatává válna, illetve a vevő ellenőrzése alá kerülne, az ügylet vizsgálatához le kell folytatni a 9a. cikkben említett előzetes konzultációt.”

5. A 16. cikk a következőképpen módosul:

a) a (4), az (5) és a (6) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(4) Az (1) vagy (2) bekezdés alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel:

— annak ellenőrzésére, hogy a biztosítási tevékenység megkezdésére vonatkozó feltételeket betartják-e, valamint hogy elősegítsék az ilyen üzleti tevékenység gyakorlásának figyelemmel kísérését, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a szavatoló tőke, az ügyviteli és a számviteli eljárások és a belső ellenőrzési mechanizmusok figyelemmel kísérésére, vagy

— szankciók alkalmazására, vagy

— az illetékes hatóság határozataival szembeni közigazgatási jogorvoslatok során, vagy

— a 67. cikk alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban, vagy az ezen irányelvben, és a biztosítók és viszontbiztosítók terén elfogadott más irányelvekben előírt különleges rendelkezések alapján.

(5) Az (1) és (4) bekezdés nem akadályozza az információcserét egy tagállamon belül, ahol ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, vagy tagállamok között, az illetékes hatóságok és:

— a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek hatósági felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között,

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, továbbá más hasonló eljárásokban résztvevő testületek között, és

— a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között,

▼B

felügyeleti feladataik ellátása során, sem pedig a garancia alapot kezelő, illetve a (kötelező) felszámolási eljárást végző intézményeknek a feladataik ellátásához szükséges tájékoztatás megadását. Az (1) bekezdésben meghatározott üzleti titoktartás kötelezettsége vonatkozik az ilyen hatóságoknak, intézményeknek és személyeknek átadott információra is.

(6) Az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő intézmények felügyeletét ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók, viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényben előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók és viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó intézmények között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

— e tájékoztatás az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja,

— az ezzel összefüggésben kapott információra az (1) bekezdésben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak,

— amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és intézményeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információkat.”

b) a (8) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(8) Az (1)–(7) bekezdés nem akadályozza az illetékes hatóságot abban, hogy:

— a központi bankoknak vagy pénzügyi hatósági minőségükben hasonló feladatot ellátó egyéb testületeknek,

— megfelelő esetben a fizetési rendszerek felügyeletéért felelős egyéb állami hatóságoknak

a feladataik ellátásához szükséges információkat átadják, illetve nem akadályozhatja meg az ilyen hatóságokat vagy testületeket abban, hogy megküldjék az illetékes hatóságoknak a (4) bekezdés alkalmazásában szükségessé váló információkat. Az így közölt információ a üzleti titoktartás e cikkben megállapított feltételeinek hatálya alá esik.”

▼B

6. A 20. cikk (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok nem tarthatnak fenn vagy vezethetnek be olyan bruttó tartalékolási rendszert, amely eszközök biztosítékként történő lekötését kívánja meg, amely a halasztott szerzési költségek és a kárigényekre létrehozott fedezetek fedezésére szolgál, ha a viszontbiztosítást olyan viszontbiztosító végzi, amelyet a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyeztek, vagy olyan biztosító, amelyet a 73/239/EGK vagy ezen irányelvvel összhangban engedélyeztek.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam engedélyezi, hogy a biztosítástechnikai tartalékot olyan viszontbiztosítóval szembeni követelések fedezzék, amelyet nem engedélyeztek a 2005/68/EK irányelvvel összhangban, vagy olyan biztosítókkal szembeni követelések, amelyeket nem engedélyeztek a 73/239/EGK vagy ezen irányelvvel összhangban, köteles megállapítani az ilyen követelések elfogadásának feltételeit.”

7. A 23. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés B. pontjának f) alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„f) viszontbiztosítók tartozásai, beleértve a viszontbiztosítók részesedését a biztosítástechnikai tartalékokban, és a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett különleges célú gazdasági eszközök által.”

b) a (3) bekezdés (1) albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az (1) bekezdésben felsorol bármilyen eszköz vagy eszközkategória bevonása nem jelenti azt, hogy mindezeket az eszközöket automatikusan el kellene fogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. A székhely szerinti tagállam határozza meg az elfogadható eszközök alkalmazásának feltételeit előíró részletes szabályokat.”

8. A 27. cikk (2) bekezdése a következő albekezdésekkel egészül ki:

„A rendelkezésre álló szavatoló tőkéből le kell vonni az alábbi tételeket:

a) a biztosító részesedései

— az ezen irányelv 6. cikke, a 73/239/EGK irányelv 4. cikke, illetve biztosítási csoportok biztosítóintézeteinek kiegészítő felügyeletéről szóló, 1998. október 27-i 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 1. cikkének b) pontja szerinti biztosítókban,

— a 2005/68/EK irányelv 3. cikke szerinti viszontbiztosítókban vagy a 98/78/EK irányelv 1. cikkének l) pontja szerinti nemtagországbeli viszontbiztosítókban,

— a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosítási holdingtársaságokban,

— a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2000. március 20-i 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (**) 1. cikke (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetek és pénzügyi szervezetek,

— az értékpapír befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelv (***) 1. cikkének (2) bekezdése és a befektetési vállalkozások és hitelintézetek tőkemegfeleléséről szóló, 1993. március 15-i 93/6/EGK tanácsi irányelv (****) 2. cikkének (4) és (7) bekezdése szerinti befektetési vállalkozások;

▼B

b) a biztosító érdekkörébe tartozó, a) pont szerinti vállalkozások tekintetében a biztosító birtokában levő alábbi tételek:

— a (3) bekezdésben említett eszközök,

— a 73/239/EGK irányelv 16. cikkének (3) bekezdésében említett eszközök,

— a 2000/12/EK irányelv 35. cikkében és 36. cikkének (3) bekezdésében említett alárendelt követelések és eszközök.

Amennyiben egy másik hitelintézetben, befektetési vállalkozásban, pénzügyi intézményben, biztosítóban, illetve viszontbiztosítóban vagy biztosítási holdingtársaságban lévő részesedések az érintett vállalkozás szervezeti átalakítását vagy életben tartását szolgáló pénzügyi támogatás céljából ideiglenesen vannak a biztosító tulajdonában, az illetékes hatóság eltekinthet a harmadik albekezdés a) és b) pontjában a levonásra vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásától.

A harmadik albekezdés a) és b) pontjában a biztosító által hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben birtokolt tételek levonására vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásának alternatívájaként a tagállamok engedélyezhetik biztosítóik részére a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítók és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*****) I. mellékletében meghatározott 1., 2., illetve 3. módszer megfelelő alkalmazását. Az 1. módszer (számviteli konszolidáció) csak abban az esetben alkalmazható, ha az illetékes hatóság meggyőződött a konszolidáció hatálya alá vont vállalkozások integrált irányításának és belső ellenőrzésének színvonaláról. A kiválasztott módszert az idők folyamán következetesen kell alkalmazni.

A tagállamok rendelkezhetnek olyan módon, hogy az ezen irányelvben előírt szavatoló tőke számítása során a 98/78/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet, illetve a 2002/87/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet hatálya alá vont biztosítóknak nem kell levonniuk az e cikk harmadik albekezdésének a) és b) pontjában említett, a biztosító által a kiegészítő felügyelet hatálya alá vont hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban, pénzügyi intézményekben, biztosítóban, illetve viszontbiztosítóban vagy biztosítási holdingtársaságokban birtokolt tételeket.

Az e bekezdésben említett, a részesedések levonására vonatkozó rendelkezések alkalmazásában a részesedés 98/78/EK irányelv 1. cikkének f) pontja szerinti részesedést jelenti.

(*) HL L 330., 1998.12.5., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv

(**) HL L 126., 2000.5.26., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

(***) HL L 141., 1993.6.11., 27. o. A legutóbb a 2002/87/EK irányelvvel (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.) módosított irányelv.

(****) HL L 141., 1993.6.11., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

(*****) HL L 35., 2003.2.11., 1. o. A legutóbb 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.”

▼B

9. A 28. cikk (2) bekezdése a következőképpen módosul:

a) az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) első eredmény:

a viszontbiztosításba vett ügyletekkel együtt számított közvetlen biztosításokhoz, valamint a viszontbiztosításba adott ügyletekhez kapcsolódó matematikai tartalékok 4 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi évre a viszontbiztosításba adott ügyletek levonásával számított összes matematikai tartaléknak a bruttó összes matematikai tartalékhoz viszonyított arányával. Ez az arány semmiképpen sem lehet 85 %-nál kevesebb. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközökből behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként.”

b) a b) pont helyébe a következő szöveg lép:

„b) második eredmény:

azoknál a szerződéseknél, ahol a kockázatnak kitett összeg nem negatív, az ilyen, a biztosító által vállalt összeg 0,3 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi év viszontbiztosításba adott és visszaengedményezett ügyletek után a vállalkozás kötelezettségeként fennmaradó teljes kockázatnak kitett összeg és a viszontbiztosítással nem csökkentett teljes kockázatnak kitett összeg arányával; ez az arány semmi esetre sem lehet 50 %-nál kisebb. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és ezen hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközöktől behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként.”

10. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„28a. cikk

Szavatoló tőke viszontbiztosítási tevékenységet folytató biztosítók számára

(1) Minden tagállam alkalmazza a területén főirodával rendelkező, és viszontbiztosítási tevékenységet folytató biztosítókra a viszontbiztosításba vételi tevékenységeikre a 2005/68/EK irányelv 35–39. cikkének rendelkezéseit, amennyiben az alábbi feltételek valamelyike teljesül:

a) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja összes díj 10 %-át;

b) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja az 50 000 000 eurót;

c) a viszontbiztosításba vételek eredményeként számított biztonságtechnikai tartalékaik összege meghaladja összes biztosítási díjaik 10 %-át.

▼B

(2) Bármely tagállam dönthet úgy is, hogy az e cikk (1) bekezdésében említett biztosítók esetében, amelyeknek főirodája a területén található, a viszontbiztosításba vételi tevékenységeikre a 2005/68/EK irányelv 34. cikkének rendelkezéseit alkalmazza, amennyiben az említett (1) bekezdésben meghatározott feltételek valamelyike teljesül.

Ebben az esetben az érintett tagállam előírja, hogy a biztosító által a viszontbiztosításba vételeinek megfelelő biztonságtechnikai tartalékok fedezetére alkalmazott valamennyi eszközt el kell határolni, és a biztosító közvetlen biztosítási tevékenységeitől elkülönítve kell kezelni, az átruházás lehetősége nélkül. Ilyen esetekben – és kizárólag a viszontbiztosítás vételi tevékenységeik vonatkozásában – a biztosítókra a 22–26. cikket nem kell alkalmazni.

Minden tagállam biztosítja, hogy illetékes hatóságaik ellenőrzik a második albekezdésben előírt elkülönítést.”

▼C1

11. A 38. cikk (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

▼B

„(4) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 28. cikkel összhangban meghatározott szavatoló tőkének a viszontbiztosításra alapozott csökkentését, ha:

a) a viszontbiztosítási szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a viszontbiztosítási szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.”

X. CÍM

ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

61. cikk

Meglévő viszontbiztosítók által szerzett jogok

(1) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó viszontbiztosítók, amelyek számára engedélyezték vagy amelyek jogosultak arra, hogy 2005. december 10-ig viszontbiztosítási tevékenységet folytassanak azon tagállam rendelkezéseivel összhangban, ahol a főirodájuk található, a 3. cikkel összhangban jogosultnak kell tekinteni.

Mindazonáltal, e viszontbiztosítóknak 2007. december 10-tól/től meg kell felelniük ezen irányelv viszontbiztosítási tevékenység folytatására vonatkozó rendelkezéseinek, illetve a 6. cikk a), c) és d) pontjában, a 7., 8. és a 12. cikkben, valamint a 32-41. cikkben megállapított követelményeknek.

(2) A tagállamok engedélyezhetnek az (1) bekezdésben említett azon viszontbiztosítóknak, amelyek 2005. december 10-ig nem felelnek meg a 6. cikk a) pontjában, a 7., 8., és a 32-40. cikkben megállapított követelményeknek egy 2008. december 10-ig tartó időszakot abból a célból, hogy megfeleljenek ezeknek a követelményeknek.

▼B

62. cikk

Tevékenységüket megszüntető viszontbiztosítók

(1) Ez az irányelv nem vonatkozik azokra a viszontbiztosítókra, amelyek 2007. december 10-ig megszüntették új viszontbiztosítási szerződések kötését, és a meglévő állományukat kizárólag a tevékenységük megszüntetése céljából igazgatják.

(2) A tagállamok összeállítják az érintett viszontbiztosítók jegyzéket és azt továbbítják a többi tagállamnak.

63. cikk

Átmeneti időszak az 57. cikk (3) bekezdése és a 60. cikk (6) bekezdése tekintetében

A tagállamok 2008. december 10-ig elhalaszthatják az ezen irányelv 57. cikke (3) bekezdésében foglalt, a 73/239/EGK irányelv 15. cikkének (3) bekezdését módosító rendelkezések, illetve az ezen irányelv 60. cikke (6) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazását.

64. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2007. december 10-ig megfeleljenek. E rendelkezésekről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak vagy fogadtak el.

65. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő napon lép hatályba.

66. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

I. MELLÉKLET

A viszontbiztosítók társasági formái:

— a Belga Királyság esetében: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”,

— a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost”,

— a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”,

— a Német Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

— az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts”,

— a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”,

— a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima”,

— a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” and „mutuelles régies par le code de la mutualité”,

▼M3

— a Horvát Köztársaság esetében: „dioničko društvo”,

▼B

— Írország esetében: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited,

— az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni”,

— a Ciprusi Köztársaság esetében: „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές” ή „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση,

— a Lett Köztársaság esetében: »akciju sabiedrība«, »sabiedrība ar ierobežotu atbildību«,

— a Litván Köztársaság esetében: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«,

— a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«,

— a Magyar Köztársaság esetében: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe«,;

— a Máltai Köztársaság esetében: »limited liability company/kumpannija tà responsabbiltà limitata«,

— a Holland Királyság esetében: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«,

— az Osztrák Köztársaság esetében: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«,

— a Lengyel Köztársaság esetében: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«,

— a Portugál Köztársaság esetében: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«,

— a Szlovén Köztársaság esetében: »delniška družba«,

— a Szlovák Köztársaság esetében: »akciová spoločnost«,

▼B

— a Finn Köztársaság esetében: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosake-yhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkrings-förening«,

— a Svéd Királyság esetében: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«„

— az Egyesült Királyság esetében: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies ACTS, societies registered under the Friendly Societies ACTS, »the association of underwriters known as Lloyd's«.”

▼B

II. MELLÉKLET

A 98/78/EK irányelv I. és II. mellékleteinek helyébe a következők lépnek

„I. MELLÉKLET

A BIZTOSÍTÓK ÉS A VISZONTBIZTOSÍTÓK MÓDOSÍTOTT SZAVATOLÓ TŐKÉJÉNEK SZÁMÍTÁSA

1. A SZÁMÍTÁSI MÓDSZER KIVÁLASZTÁSA ÉS AZ ÁLTALÁNOS ALAPELVEK

A. A tagállamok előírják, hogy a 2. cikk (1) bekezdésében említett biztosítók és viszontbiztosítók módosított szavatoló tőkéjének a kiszámítása a 3. pontban leírt valamelyik módszernek megfelelően történjen. A tagállamok azonban előírhatják az illetékes hatóságoknak, hogy a 3. pontban meghatározott, a tagállamok által választott módszer helyett másik, a 3. pontban meghatározott módszer alkalmazását engedélyezzék vagy előírják.

B. **Arányosság**

A biztosító vagy a viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének kiszámítása során figyelembe kell venni a részesedő vállalkozásnak a kapcsolt vállalkozásaiban meglévő arányos részesedését.

Az „arányos részesedés” a 3. pontban meghatározott 1. vagy 2. módszer alkalmazása esetén a közvetlenül vagy közvetetten birtokolt jegyzett tőke arányát, vagy a 3. pontban meghatározott 3. módszer esetén a konszolidált elszámolások megállapításakor használt százalékos arányt jelenti.

Azonban bármelyik módszert is használják, ha a kapcsolt vállalkozás leányvállalat, és szavatolótőke-hiánya van, a leányvállalat teljes szavatolótőke-hiányát figyelembe kell venni.

Azonban ha az illetékes hatóságok véleménye szerint a tőkerészesedéssel rendelkező anyavállalat felelőssége szigorúan és egyértelműen erre a tőkerészesedésre korlátozódik, az illetékes hatóságok engedélyezhetik, hogy a leányvállalat szavatolótőke-hiányát arányossági alapon vegyék figyelembe.

Amennyiben egy biztosítási csoporthoz vagy viszontbiztosítási csoporthoz tartozó egyes vállalkozások között nincsenek tőkeérdekeltségi kapcsolatok, az illetékes hatóság dönt arról, hogy milyen arányt kell figyelembe venni.

C. **A szavatolótőke-elemek kétszeri felhasználásának figyelmen kívül hagyása**

C.1. *A szavatoló tőke elemeinek általános kezelése*

A biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének számítási módszerétől függetlenül figyelmen kívül kell hagyni azoknak az elemeknek a kétszeri felhasználását, amelyek a különböző biztosítók vagy viszontbiztosítók között a szavatoló tőke fedezeteként engedélyezhetők, és amelyeket a számításoknál figyelembe vettek.

Ebből a célból a biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének kiszámításakor, és ha a 3. pontban meghatározott módszerek nem írják elő, az alábbi összegeket kell figyelmen kívül hagyni:

— a biztosító vagy viszontbiztosító bármely eszközének olyan értéke, amely a biztosító egyik kapcsolódó biztosítójának vagy viszontbiztosítójának elfogadható szavatolótőke-elemeinek finanszírozását képviseli,

▼B

— a biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolódó biztosítója vagy kapcsolódó viszontbiztosítója bármely eszközének értéke, amely a biztosító vagy viszontbiztosító elfogadható szavatolótőke-elemeinek finanszírozását képviseli,

— a biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolódó biztosítója vagy kapcsolódó viszontbiztosítója bármely eszközének értéke, amely az említett biztosító vagy viszontbiztosító bármely más kapcsolódó biztosítójának vagy kapcsolódó viszontbiztosítójának elfogadható szavatolótőke-elemeinek finanszírozását képviseli.

C.2. *Az egyes elemek kezelése*

A C.1. szakasz rendelkezéseinek sérelme nélkül:

— a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak annál a kapcsolódó életbiztosítónál vagy kapcsolódó élet-viszontbiztosítónál keletkező nyereségtartaléka és jövőbeli nyeresége, amelyre a módosított szavatoló tőke kiszámolása történik, és

— a biztosító vagy viszontbiztosító olyan kapcsolódó biztosítójának vagy viszontbiztosítójának jegyzett, de be nem fizetett részvénytőkéje, amelyre a módosított fizetőképesség kiszámolása történik,

a számítás során csak annyiban vehető figyelembe, amennyiben a kapcsolt vállalkozás szavatolótőke-követelményének fedezésére engedélyezhető. A számításból azonban teljesen ki kell zárni minden olyan jegyzett, de be nem fizetett tőkét, amely a részesedő vállalkozás részéről lehetséges kötelezettséget jelent.

A számításból szintén ki kell zárni a részesedő biztosító vagy részesedő viszontbiztosító olyan jegyzett, de be nem fizetett tőkéjét, amely a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító részéről lehetséges kötelezettséget jelent.

Ki kell zárni a számításból a kapcsolódó biztosító vagy kapcsolódó viszontbiztosító olyan jegyzett, de be nem fizetett tőkéjét, amely ugyanannak a részesedő biztosítónak vagy részesedő viszontbiztosítónak egy másik kapcsolódó biztosítója részéről lehetséges kötelezettséget jelent.

C.3. *Átruházhatóság*

Ha az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy a kapcsolódó biztosító vagy kapcsolódó viszontbiztosító elfogadható szavatoló tőkéjének, a C.2. szakaszban nem szereplő egyes olyan elemei, amelyek nem állnak ténylegesen rendelkezésre az olyan részesedő biztosító vagy részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelményeinek a fedezésére, amelyre vonatkozóan a módosított fizetőképesség számítása történik, ezek az elemek a számítás során csak annyiban vehetők figyelembe, amennyiben a kapcsolt vállalkozás szavatolótőke-követelményének fedezésére engedélyezhetők.

C.4. A C.2. és C.3. szakaszban említett elemek összege nem lépheti túl a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító szavatolótőke-követelményét.

D. **A csoporton belüli tőkeképzés figyelmen kívül hagyása**

A módosított szavatoló tőke számításakor nem vehetők figyelembe azok az elfogadható szavatolótőke-elemek, amelyek a biztosító vagy a viszontbiztosító és:

— a kapcsolt vállalkozás,

— a részesedő vállalkozás,

▼B

— a részesedő vállalkozásának másik kapcsolt vállalkozása közötti kölcsönös finanszírozásból származnak.

Továbbá nem vehetők figyelembe azok, a biztosító vagy a viszontbiztosító kapcsolódó biztosítójának vagy kapcsolódó viszontbiztosítójának elfogadható szavatolótőke-elemei, amelyekre a módosított szavatoló tőke számítása történik, ha a kérdéses elem a biztosítónak vagy a viszontbiztosítónak egy másik kapcsolt vállalkozásával történő kölcsönös finanszírozásból származik.

A kölcsönös finanszírozás különösen akkor áll fenn, amikor a biztosító, vagy a viszontbiztosító vagy annak egyik kapcsolt vállalkozása részesedéssel rendelkezik egy olyan vállalkozásban, vagy kölcsönt nyújt annak a vállalkozásnak, amely közvetlenül vagy közvetetten rendelkezik az első vállalkozások szavatolótőke-követelményeinek fedezeteként engedélyezhető elemmel.

E. Az illetékes hatóságoknak gondoskodniuk kell a módosított szavatoló tőke olyan gyakorisággal történő kiszámításáról, ahogyan azt a 73/239/EGK, 91/674/EGK, 2002/83/EK és a 2005/68/EK irányelv meghatározza a biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatoló tőkéjének kiszámítására. Az eszközök és kötelezettségek értékét a 73/239/EGK, 91/674/EGK, 2002/83/EK, és a 2005/68/EK irányelv vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően kell értékelni.

2. A SZÁMÍTÁSI MÓDSZEREK ALKALMAZÁSA

2.1. **Kapcsolódó biztosítók és kapcsolódó viszontbiztosítók**

A módosított szavatoló tőke számítása a mellékletben meghatározott általános alapelveknek és módszereknek megfelelően történik.

Ha a biztosító vagy a viszontbiztosító több kapcsolódó biztosítóval vagy kapcsolódó viszontbiztosítóval rendelkezik, a módosított szavatolótőke számítása az összes módszer esetén az összes ilyen kapcsolódó biztosító vagy kapcsolódó viszontbiztosító beszámításával történik.

Követő részesedések esetén (például ha a biztosító vagy a viszontbiztosító egy olyan másik biztosító vagy viszontbiztosító részesedő vállalkozása, amely egyben egy biztosító vagy egy viszontbiztosító részesedő vállalkozása) a módosított szavatolótőke-számítás minden egyes olyan részesedő biztosító és viszontbiztosító szintjén történik, amely legalább egy kapcsolódó biztosítóval vagy kapcsolódó viszontbiztosítóval rendelkezik.

A tagállamok lemondhatnak a biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéje számításáról:

— ha a biztosító vagy viszontbiztosító egy olyan másik biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozása, amely ugyanabban a tagállamban rendelkezik engedéllyel, és ezt a kapcsolt vállalkozást figyelembe veszik a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéje számításakor, vagy

— ha a biztosító vagy viszontbiztosító egy olyan biztosítási holdingtársaság kapcsolt vállalkozása, amelynek alapító okirat szerinti székhelye ugyanabban a tagállamban van, mint a biztosítóé vagy a viszontbiztosítóé, és mind a holding biztosítótársaságot, mind a kapcsolódó biztosítót vagy a kapcsolódó viszontbiztosítót figyelembe veszik az elvégzett számítás során.

▼B

A tagállamok a biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének a számításáról akkor is lemondhatnak, ha az olyan másik biztosító, viszontbiztosító vagy biztosítási holdingtársaság kapcsolódó biztosítója vagy kapcsolódó viszontbiztosítója, amelynek alapító okirat szerinti székhelye másik tagállamban található, és ha az érintett tagállamok illetékes hatóságai megegyeztek abban, hogy az utóbbi tagállam illetékes hatóságának megadják a kiegészítő felügyelet gyakorlásának a jogát.

A lemondó nyilatkozat mindegyik esetben csak akkor adható meg, ha az illetékes hatóságok meggyőződtek arról, hogy a számítással érintett biztosítók vagy viszontbiztosítók elfogadható szavatolótőke-elemeit megfelelően megosztották az említett vállalkozások között.

A tagállamok előírhatják, hogy ha a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító alapító okirat szerinti székhelye nem abban a tagállamban található, mint azé a biztosítóé vagy viszontbiztosítóé, amelyre vonatkozóan a módosított szavatolótőke-számítás elvégzése megtörténik, a kapcsolt vállalkozásra vonatkozó számítás a szavatolótőke-helyzetet a másik tagállam illetékes hatóságainak értékelése szerint veszi figyelembe.

2.2. **Közvetítő biztosítási holdingtársaságok**

A közvetítő biztosítási holdingtársaság helyzetét veszik figyelembe az olyan biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének a számításakor, amely kapcsolódó biztosítóban, kapcsolódó viszontbiztosítóban nem tagországbeli biztosítóban vagy nem tagországbeli viszontbiztosítóban biztosítási holdingtársaság útján részesedéssel rendelkezik. Az e mellékletben leírt általános alapelveknek és módszereknek megfelelve, kizárólag a számítás céljából, a biztosítási holdingtársaságot úgy kell kezelni, mintha nulla szavatolótőke-követelményre kötelezett biztosító vagy viszontbiztosító lenne, és ugyanolyan feltételektől függne, mint amelyeket a 73/239/EGK irányelv 16. cikke, a 2002/83/EK irányelv 27. cikke, vagy a 2005/68/EK irányelv 36. cikke szabályoz az elfogadható szavatolótőke-elemek szempontjából.

2.3. **Nem tagországbeli kapcsolódó biztosítók és nem tagországbeli viszontbiztosítók**

Az olyan biztosító vagy viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének a számításakor, amely nem tagországbeli biztosítóban vagy nem tagországbeli viszontbiztosítóban részesedő vállalkozás, a harmadik ország biztosítóját a mellékletben leírt általános alapelveket és módszereket alkalmazva, kizárólag e számítás céljából, a kapcsolódó biztosítóhoz vagy a kapcsolódó viszontbiztosítóhoz hasonlóan kell kezelni.

Ha azonban az a harmadik ország, amelyben ez a vállalkozás alapító okirat szerinti székhellyel rendelkezik, a tevékenység folytatását engedélyhez köti, illetve a 73/239/EGK, a 2002/83/EK, vagy a 2005/68/EK irányelvben szabályozott szavatolótőke-követelményhez legalább hasonló előírásokat alkalmaz a szavatoló tőke tekintetében, a fedezeti elemeket is figyelembe véve, a tagállamok előírhatják, hogy a számítás a kérdéses harmadik ország által szabályozott módon vegye figyelembe a vállalkozás tekintetében a szavatolótőke-követelményt és az annak fedezeteként engedélyezhető elemeket.

2.4. **Kapcsolt hitelintézetek, befektetési vállalkozások és pénzügyi intézmények**

A hitelintézetben, befektetési vállalkozásban vagy pénzügyi intézményben részesedő vállalkozásnak minősülő biztosító vagy viszontbiztosító korrigált fizetőképességének számítása során megfelelően

▼B

alkalmazandók a 73/239/EGK irányelv 16. cikkében, a 2002/83/EK irányelv 27. cikkében és a 2005/68/EK irányelv 36. cikkében az ilyen részesedések levonására vonatkozóan megállapított szabályok, valamint azok a rendelkezések, amelyek értelmében a tagállamok meghatározott feltételek mellett engedélyezhetik alternatív módszerek alkalmazását és eltekinthetnek az ilyen részesedések levonásától.

2.5. **A szükséges információ hiánya**

Ha az illetékes hatóságok részére a módosított fizetőképesség számításához szükséges információ bármilyen okból nem hozzáférhető arra a biztosítóra vagy viszontbiztosítóra vonatkozóan, amelynek kapcsolt vállalkozása valamelyik tagállamban vagy harmadik országban rendelkezik alapító okirat szerinti székhellyel, ennek a vállalkozásnak a részesedő biztosítóban vagy viszontbiztosítóban szerepeltetett könyv szerinti értékét le kell vonni a módosított elfogadható szavatolótőke-elemekből. Ebben az esetben az ilyen részesedéssel kapcsolatos nem realizált nyereség nem ismerhető el a módosított elfogadható szavatolótőke-elemként.

3. SZÁMÍTÁSI MÓDSZEREK

1. módszer: **Levonásos és összesítő módszer**

A részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító módosított fizetőképességi helyzete a következők különbsége

i. az összege:

a) a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelményére figyelembe vehető elemeknek, és

b) a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító elfogadható szavatolótőke-elemeiben a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító arányos részesedésének,

és

ii. az alábbiak összege:

a) a kapcsolódó biztosítónak vagy a kapcsolódó viszontbiztosítónak a részesedő biztosítóban vagy a részesedő viszontbiztosítóban meglévő könyv szerinti értéke, és

b) a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelménye, és

c) a kapcsolt biztosító vagy a kapcsolt viszontbiztosító szavatolótőke-követelményének arányos részesedése.

Ha a kapcsolódó biztosítóban vagy a kapcsolódó viszontbiztosítóban való részesedést részben vagy egészben közvetett tulajdon alkotja, a ii. alpont a) tétele magában foglalja ennek a közvetett tulajdonnak az értékét figyelembe véve a releváns követő érdekeltségeket; és az i. alpont b) és c) tételei magában foglalja a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító elfogadható szavatolótőke-elemeinek megfelelő arányos részesedést.

2. módszer: **Követelmény-levonásos módszer**

A részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító módosított fizetőképességi helyzete a következők különbsége:

i. a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelményére figyelembe vehető elemek összege

és

ii. az alábbiak összege:

a) a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelménye, és

▼B

b) a kapcsolódó biztosító vagy a kapcsolódó viszontbiztosító szavatolótőke-követelményének arányos részesedése.

Az elfogadható szavatolótőke-elemek értékelésekor az irányelv értelmezésében a részesedések értékelése „equity”-módszerrel történik a 78/660/EGK irányelv 59. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott lehetőségnek megfelelően.

3. módszer: **Konszolidált beszámolón alapuló módszer**

A részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító módosított szavatoló tőkéjének számítása a konszolidált pénzügyi beszámoló alapján történik. A részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító módosított fizetőképességi helyzete az alábbiak közötti különbség: a konszolidált adatok alapján számított elfogadható szavatolótőke-elemek és

a) vagy a konszolidált pénzügyi beszámoló készítéséhez alkalmazott százalékos részesedés alapján a részesedő biztosító vagy a részesedő viszontbiztosító szavatolótőke-követelményének és a kapcsolódó biztosító vagy kapcsolódó viszontbiztosító szavatolótőke-követelménye arányos részesedésének az összege;

b) vagy a konszolidált adatok alapján számított szavatolótőke-követelmény.

Az elfogadható szavatolótőke-elemek és a konszolidált adatokon alapuló szavatolótőke-követelmény kiszámításánál a 73/239/EGK, 91/674/EGK, 2002/83/EK, és 2005/68/EK irányelv rendelkezéseit kell alkalmazni.

▼B

II. MELLÉKLET

KIEGÉSZÍTŐ FELÜGYELET AZOKRA A BIZTOSÍTÓKRA ÉS VISZONTBIZTOSÍTÓKRA VONATKOZÓAN, AMELYEK BIZTOSÍTÁSI HOLDINGTÁRSASÁG, VISZONTBIZTOSÍTÓ, NEM TAGORSZÁGBELI BIZTOSÍTÓNAK VAGY NEM TAGORSZÁGBELI VISZONTBIZTOSÍTÓNAK A LEÁNYVÁLLALATAI

1. Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a mellékletben leírt módszert összehangolt módon alkalmazzák a 2. cikk (2) bekezdésében említett, különböző tagállamokban alapított két vagy több olyan biztosító vagy viszontbiztosító esetében, amelyek biztosítási holdingtársaság, viszontbiztosító, nem tagországbeli biztosító vagy nem-tagországbeli viszontbiztosítójának leányvállalatai.

   Az illetékes hatóságok olyan gyakorisággal végzik a kiegészítő felügyeletet, ahogyan azt a 73/239/EGK, 91/674/EGK, a 2002/83/EK, és a 2005/68/EK irányelv a biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-számítása esetére meghatározza.

2. A tagállamok lemondhatnak a biztosítókra vagy viszontbiztosítókra vonatkozó, ebben a mellékletben előírt számításról,

   — ha az érintett biztosító vagy viszontbiztosító egy másik biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozása, és ha azt az ebben a mellékletben előírt, a másik vállalkozással kapcsolatban elvégzett számítása során figyelembe veszik,

   — ha az érintett biztosító vagy viszontbiztosító és az ugyanabban a tagállamban engedélyezett egy vagy több biztosítónak vagy viszontbiztosítónak az anyavállalata ugyanaz a biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy nem tagországbeli viszontbiztosító, és a biztosítót vagy a viszontbiztosítót az ebben a mellékletben előírt, valamelyik másik anyavállalattal kapcsolatban elvégzett számítása során figyelembe veszik,

   — ha az érintett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak és egy másik tagállamban engedélyezett egy vagy több biztosítónak vagy viszontbiztosítónak az anyavállalata ugyanaz a biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy nem tagországbeli viszontbiztosító, és a 4. cikk (2) bekezdésének megfelelően olyan megállapodás jött létre, amely a melléklet tárgyát képező kiegészítő felügyelet gyakorlásának jogát egy másik tagállam felügyelő hatóságának adja meg.

   Követő részesedések esetén (például: olyan biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy nem tagországbeli viszontbiztosító esetén, amelynek tulajdonosa egy másik biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy viszontbiztosító) a tagállamok a mellékletben előírt számításokat csak a biztosító vagy a viszontbiztosító olyan utolsó anyavállalatának a szintjén alkalmazhatják, amely biztosítási holdingtársaság, nem tagországbeli biztosító vagy nem-tagországbeli viszontbiztosító.

3. Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az I. mellékletben leírtakhoz hasonló számításokat a biztosítási holdingtársaság, a nem tagországbeli biztosító vagy a nem tagországbeli viszontbiztosító szintjén elvégzik.

   A hasonlóság abban áll, hogy az I. mellékletben leírt általános alapelveket és módszereket a biztosítási holdingtársaság, a nem tagországbeli biztosító vagy a nem tagországbeli viszontbiztosító szintjén kell alkalmazni.

▼B

Kizárólag ennek a számításnak a céljából az anyavállalatot úgy kell kezelni, mintha olyan biztosító vagy viszontbiztosító lenne, amely:

— ha biztosítási holdingtársaságról van szó, nulla szavatolótőke-követelmény vonatkozik rá,

— ha nem tagországbeli biztosítóról vagy nem-tagországbeli viszontbiztosítóról van szó, az I. melléklet 2.3. szakaszában szabályozott alapelveknek megfelelően meghatározott szavatolótőke-követelmény vonatkozik rá,

és ugyanolyan feltételek vonatkoznak rá, mint amelyeket a 73/239/EGK irányelv 16. cikk, a 2002/83/EK irányelv 27. cikke vagy a 2005/68/EK irányelv 36. cikke az elfogadható szavatolótőke-elemek tekintetében megállapít.

4. **A szükséges információ hiánya**

Ha az illetékes hatóságok részére bármilyen okból az e mellékletben előírt számításhoz szükséges információ hozzáférhetetlen arra a vállalkozásra vonatkozóan, amelynek kapcsolt vállalkozása valamelyik tagállamban vagy harmadik országban rendelkezik bejegyzett székhellyel, ennek a vállalkozásnak a részesedő biztosítóban szerepeltetett könyv szerinti értékét le kell vonni a mellékletben előírt számításra figyelembe vehető elemekből. Ebben az esetben az ilyen részesedéssel kapcsolatos nem realizált nyereség nem alkalmazható a számításra alkalmazható elemként.”